

РЕБЕКА ЗАНЕТИ ИЗКУШЕН

Част 2 от „Тъмни пазители“

Превод от английски: Raina, 2016

chitanka.info

ПРОЛОГ

Преди четири месеца

Врагът им отново им бе обявил война. Той знаеше, че ще се случи.

Макс Петровски седеше в коженото кресло, насочил поглед към Дейдж Кеърс. Да бъде в офис, който и да е офис, караше войника да се чувства странно. Мястото му бе на бойното поле, а не в подземния щаб на краля.

— Готов съм да тръгвам, Кралю.

— Да, ти винаги си готов. — Дейдж се наведе напред, подпирайки лакти на ониксовото си бюро, а на стената зад него имаше маслена картина в западен стил. — Надявах се да избегнем войната още един век, но Кърджаните не ми дадоха никакъв шанс.

Чудовищата щяха да умрат.

— Тогава трябва да тръгвам... да ги прогоня от родината си. — Не че в Щатите не му бе добре. Макс ги харесваше, но той също така познаваше укрепленията у дома, в добрата стара майка Русия. Макар да не се бе връщал там от векове, хълмовете, където се бе крил от пияния си баща, изникнаха в спомените му.

— Работиш сам от прекалено дълго време.

И преди бяха водили тази дискусия.

— Аз съм сам.

Огън блесна в очите на Дейдж при думите на Макс. Или споменът за състоянието, в което кралят го бе намерил преди почти двеста години, докато беше още момче. Кървящ и пречупен.

— Не си сам от деня, в който стана част от семейството ми.

— Знам — каза Макс с благодарност, и би умрял, за да защити Дейдж или братята му. Беше убивал за тях и нямаше съмнение, че ще го направи отново. Но не бе семейство.

— Ти също си от семейството ми, задник.

Макс позволи рядка усмивка да извие устните му.

— Може би. Ти обиждаш така само членове на семейството си.

Кралят се опитваше да стои далеч от умовете на хората... проклет четец на мисли... но семейството му никога не бе в безопасност от загриженото му вмешателство. Дейдж прочисти гърлото си.

— По същество. Аз, ами, имам назначение за теб, което бих искал да обмислиш.

Макс зачака.

Водачът на най-могъщите същества на планетата премисляше дълго думите си.

— Както знаеш, брат ми Талън си взе половинка и двамата в момента са в Западна Вирджиния да работят с котешките шифтъри. Половинката му има дъщеря, която е медиум, и която вече е тук в щаба.

Смущение трепна в тила на Макс. Беше чул за четиригодишното дете и как Кърджаните са обявили война, за да я намерят.

— Да.

— Тя има нужда от бодигард.

О, по дяволите, не.

— Дейдж, не може да говориш сериозно. — Макс бе войник... дори изглеждаше като машина за убиване.

В никакъв случай малко дете не биваше да бъде около него.

— Просто се срещни с нея... дай ми мнението си. Каж ми, ако има някой достатъчно добър да бъде неин бодигард. — Дейдж се изправи, а твърдото му лице бе безизразно. — Просто искам мнението ти.

Макс се изправи на крака, опитвайки се да разчете краля. Смущението му се усили.

— Добре. — Той наведе глава към един от мониторите на стената. — Покажи ми я.

Дейдж сложи дипломатичната си усмивка.

— Не. Искам да се срещнеш лично с нея. — Грациозен като хищник, кралят премина през офиса, излизайки от вратата.

Лично? Какво, по дяволите, си мислеше кралят? Макс беше пехотинец... грамаден, привикнал да раздава заповеди, много далеч от грациозен пехотинец. Свивайки рамене, той се насочи към вратата, а ботушите му 45-ти номер тропаха шумно по каменния под, дори когато

се опитваше да върви тихо. Щеше да изкара ангелите на детето. Особено щом е малко момиченце.

Три врати по-надолу той спря, преди да влезе в стаята. Детенцето седеше на килим с формата на цвете, играейки си с мече със странна рошава козина.

Дейдж прочисти гърлото си.

— Джейни, това е Макс.

Детето се обърна към него, сините ѝ очички блеснаха, когато му се усмихна.

— Здравсти, Макс. — Тя скочи на крака и пристъпи към него с протегнатата ръка.

Той направи крачка назад.

— Здравсти.

Непоколебимо, тя хвана ръката му с двете си ръчички и я разтърси.

— Госпожица Кими в детската градина ни научи да се здрависваме с хората.

Малките ѝ ръчички покриваха едва една четвърт от голямата му ръка. Ако се спънеш, можеше да падне върху нея и да я смачка. Но не можеше да прекъсне контакта. Трябваше да внимава за чувствата на малкото момиченце, нали? Ако отстъпеше, можеше да нарани чувствата ѝ.

— Детската градина е хубаво място.

Дейдж го тупна по гърба.

— Ще ви оставя да си поговорите.

Паника премина през гръбнака на Макс. Само малките ръчички го спираха да не сграбчи краля и да го завлече отново в стаята. Копелето го изостави.

Джейни го задърпа навътре, сядайки отново върху момичешкия килим.

— Седни, Макс.

Той въздъхна облекчено, когато тя го пусна. Отпусна се на колене, внимавайки ботушите му да не докоснат килима. Но така се извисяваше много над нея. Затова копира стойката ѝ, кръстоса масивните си крака и седна пред нея. И все още се извисяваше.

Тя се усмихна, показвайки му предните си зъбчета.

— Ти си вампир.

— Ах, да. — Той прочисти гърлото си. — Но, ами, ние не ядем хора или нещо такова.

Тя не изглеждаше изплашена. И ухаеше на бебешка пудра. Може би бе прекалено малка, за да се бои от него. Или прекалено невинна.

Така ли изглеждаше невинността? Беше забравил.

Малкото ѝ носле се набръчка и тя поклати главичката си, а къдриците заподскачаха около лицето ѝ.

— Знам това, глупчо. Моят нов татко е вампир. Ти си добър.

Добър? Той бе машина за убиване. Сърцето, за което бе забравил, трепна в гърдите му.

— Не точно.

— Ъх, даа — тя погали коляното му, — така е. — Дълбоките ѝ сини очички станаха сериозни. — Лошите хора искат да ме вземат.

Умно мъниче... и все пак нямаше идея колко зли са лошите хора в действителност.

— Тук си в безопасност, Джейни.

Надяваше се това да е истина.

Тя сви крехките си малки рамена.

— Ще ми бъдеш ли приятел, Макс?

Светът се преобърна.

— Да. — Може би можеше да ѝ покаже някои техники за самоотбрана, когато порасне.

Усмивката ѝ бе най-сладкото нещо, което някога бе виждал. Тя плесна с ръце.

— Приятелите си споделят тайни.

— Ъм, добре. — Той не бе мъж с тайни. Животът бе по-лесен, когато всичко е поставено на масата.

— Ти си пръв. — Предизвикателството накара малките ѝ вежди да се повдигнат.

Той се понамести върху мекия килим. Е, да, имаше една тайна.

— Добре. — Вдишвайки дълбоко, той позволи на очите му да се променят, приемайки вампирския му цвят. Цветът бе накарал повече от един вампир да му се присмива, докато беше млад... докато не започна да ги бие.

Джейни възкликна, а по лицето ѝ се разля очарование.

— Очите ти станаха розови!

Да. Вампирите имаха втори цвят на очите, който обикновено се появяваше по време на силни емоции или стрес. Повечето бяха металическо синьо, златисто или дори медно. Но не и на Макс. Най-големият, страховит воин имаше металически розови очи.

— Очите ти са в любимия ми цвят, Макс. — Тя погледна към вратата, преди да насочи поглед отново към него. — Аз виждам неща. Неща, които един ден ще се случат. Лошите хора... онези, които се боят от слънцето... те ще ме заловят.

Гръбнакът му се изпъна. Нещо чуждо вътре в него го караше да иска да я защити, да е сигурен, че никой няма да отнеме невинността в очите ѝ. Да я защити от злото, което познаваше така добре.

Той срещна погледа ѝ, забравяйки всякакви мисли за връщане в Русия.

— Ще трябва да минат през мен, Джейни. — Това бе клетва, която изрече от самата си душа.

Дейдж се появи и го повика навън. Джейни продължи да играе с плюшеното си животно.

Щом излязоха в коридора, Макс погледна към краля.

— Добре изиграно.

Дейдж сви рамене.

— Прекара двеста години, защитавайки Реалм, биейки се за хората ни, бдейки над сигурността ми.

— И?

Сини искри блеснаха в сивите очи на краля.

— Ако трябва да направиш избор, ако се стигне до това да избираш пред смъртта на краля ти... или смъртта на това дете... кой ще остане жив.

Повечето хора биха жертвали всичко за краля и Реалм. Макс го бе правил два века.

Той наклони глава настрани.

— Тя остава жива.

— Нает си.

ГЛАВА 1

Настоящето

По дяволите. Последното нещо, от което Макс имаше нужда, бе да виси пред някакъв скапан мотел, опитвайки се да види жената в стая номер тринадесет. Размърда рамене срещу дъжда, който барабанеше по коженото му яке. Да превключи от режим детегледачка отново към режим война с вероятност за прилагане на сила не успя да предизвика порива на вълнение, който бе очаквал. Но следваше заповедите.

Като ловец бе почти като руско ловджийско куче... и Дейдж имаше нужда точно от ловджийско куче за тази задача.

Завесата се плъзна настрани.

Макс стоеше в центъра на празния паркинг. Жената бе паркирала крадения си пикап зад ъгъла, тактическо действие, което одобряваше.

Бледо лице надникна през прозореца. Дори от това разстояние той можеше да види как очите ѝ се разширяват.

Да. Той не се опитваше да се крие. Държеше ръцете си вдигнати с дланите напред. Празни и безобидни.

Завесата се затвори.

Е, струваше си да опита. Не искаше да я плаши, като разбие вратата. Обикновено, когато ловуваше, нещата приключваха с отрязване на нечия глава... слагайки край на едно зло. Но този път ловуваше, за да прибере човек. Финесът, който се изискваше за втората част от работата му, не бе нещо, което можеше да се открие в грамадното му тяло. Той погледна надолу към огромните си ботуши и тъмните дънки, просмукани с дъждовна вода. Нищо чудно, че жената бе покрила отново прозореца.

Сдържайки въздишката си, той тръгна по неравния паваж, покрит с дълбоки локви. Маневрирайки покай страничната част на сградата с лющеща се боя, той откри жертвата си.

Два дълги крака, свързани към сърцевидно задниче, стърчаха през прозореца, опитвайки се да се измъкнат навън. Той я изчака да тупне на земята и да се обърне, преди да каже.

— Моля те, не бягай. — Ботушите му бяха създадени да разбиват врати, а не за тичане.

Тя изписка и сложи ръка на гърдите си, облягайки се на износената стена.

Това бе най-ужасния ход за самозащита, който бе виждал.

— Няма да те нараня.

Очите ѝ с цвят на тъмен шоколад се разшириха срещу него. Тъмни кръгове бележеха нежната ѝ кожа върху деликатните черти. Бягането си бе казало своето. Пясъчноруса коса обрамчваше класическото ѝ лице. Тя бе по-висока от Кара и Ема, новите половинки на приятелите му и единствените човешки жени, до които се бе приближавал от векове.

Тази жена, която той търсеше, беше висока с толкова дълги крака, че го караха да се захласва. Да, дори със своите метър и осемдесет тя бе няколко сантиметра по-ниска от него.

Нещо се плъзна по гръбнака му. Тялото му реагираше на нежните вибрации, изливащи се от жената. Инстинктът го накара да задържи фокуса си върху нея. Специална. Трябваше да го разбере, заради начина, по който бе обсебен от снимката ѝ. Жената бе потенциална вампирска половинка. Надарена. Може би емпат?

Той я изчака да възвърне равновесието си. След това се опита да го ритне в коленете.

Това бе най-ужасния страничен ритник, който бе виждал. Износените ѝ кецове удариха коляното му, причинявайки нещо подобно на лек бриз и далеч от болка. Тя залитна, притягайки ръце напред в опит да остане на крака. Ръката му на мига улови бицепса ѝ.

— Къде, по дяволите, си се учила да се биеш?

— В интернет — задъха се тя, опитвайки се да се откопчи от него.

Това обясняваше всичко.

— Страничният ритник бе добър ход. Просто не се целиш както трябва.

Той беше едър. Ако успееше да се откопчи от него, можеше да избяга.

— Да опитам ли отново? — Огън блесна в очите ѝ, докато лека усмивка изви розовите ѝ устни.

Хуморът ѝ го свари неподготвен. Той също се усмихна.

— Просто кракът ще те заболи повече.

Дъждът се стичаше по бялата ѝ тениска, подчертавайки твърдите ѝ гърди. Осъзнаване се плъзна по гръбнака му. Сега не бе време за това. Трябваше да се фокусира. Затягайки хватката си, той тръгна да заобикаля сградата. Тя забиваше крака в земята, дърпаше се, но не успя дори да го забави. Забрави за тези извивки. Имаше работа за вършене и трябваше да се върне у дома, за да защитава Джейни до края на седмицата.

— Спрете да се борите с мен, госпожице Прингъл.

Тя се спъна отново.

— Знаеш името ми!

Той стигна до стаята ѝ и натисна бравата. Беше заключено.

— Знам всичко за теб. — Беше чел няколко пъти досието на Сара Прингъл, заинтригуван от добрите очи на бившата учителка. Но в досието не бе описано убийственото ѝ тяло. — Името ми е Макс. Къде е ключът ти?

Тя се огледа наоколо, спирайки поглед върху гората в северната част на паркинга.

— Оставих го вътре.

Той се завъртя, блъсвайки с рамо дървото. Вратата се разцепи, отваряйки се навътре. Вонята на мухлясал килим блъсна лицето му, щом влезе вътре. Каква дупка.

— Събери си нещата. Имаш две минути. — Тогава застина. Кръв. Пикантният аромат изпълни ноздрите му, надвивайки вонята. — Нарани ли се, докато излизаше през прозореца? — Той я сграбчи за раменете, оглеждайки я.

Червена кръв се стичаше от прорез в горната част на ръката ѝ.

— Добре съм — каза тя, облизвайки устни.

Нещо накара стомахът му да се свие. Дори изтощена, жената бе изключително красива. Кръвта ѝ ухаеше на секс и слънце.

— Имаш драскотина. — С две стъпки стигнаха до банята, откъдето той взе износена кърпа и почисти внимателно кръвта. — Ето, готово. Не е нещо страшно. — Омекоти гласа си, точно както правеше, когато Джейни се удареше. Не че ѝ позволяваше да се удря често.

Сара прочисти гърлото си.

— За чудовищата ли работиш?

— Не. — По дяволите. Трябваше да ѝ го каже по-рано. — Не работя с Кърджаните.

Кожата ѝ бе така мека. Как, по дяволите, бе успяла да се крие от тях толкова дълго?

— Знаеш за тях?

Дъхът ѝ секна и тя сякаш го задържа за миг.

— Наричат се Кърджани?

— Да. Ще ти обясня всичко за тях, когато те отведе на безопасно място.

Тя поклати глава.

— Няма да се върна пак в лудницата.

— Не, няма. — Макс опита да сложи най-убедителното си изражение. Но по изплашения ѝ поглед знаеше, че се е провалил. — В безопасност си, Сара. Кълна се.

Красива руменина изби по лицето ѝ.

— Ъм. Защо нокътя на кутрето ти е боядисан със син лак за нокти?

— Изгубих на „Отивай за риба“.

Дъждът навън се усили, барабанейки по счупената врата. Прекалено много скриваше пътя навън, за да бъде спокоен. Той погледна към часовника си.

— Трябва да тръгваме.

— Трябва да тръгваме.

— Не. Ако не си с тях, значи си с хората от лудницата. Няма да ходя никъде. — Решителност накара брадичката ѝ да се вдигне нагоре. Тя започна да отстъпва от него, заобикаляйки скъсаните чаршафи за легло.

— Аз те намерих. Това значи, че и те ще те намерят. — Жената може и да не умееше да се бие, но бе свършила добра работа с прикриване на следите си. Отне му цяла седмица да я намери. Но Кърджаните едва ли бяха много назад.

Тя сграбчи празната бирена бутилка от нощното шкафче, измъквайки го от спокойствието, което показваше досега.

Макар да харесваше жени, които обичат бира, точно сега нямаше време за такива простотии. Тилът го болеше... трябваше да тръгват.

— Ах, скъпа. Препоръчвам ти да спреш да си играеш с мен.

— Да си играя? — Устните ѝ се опънаха в бяла линия. — Много си в грешка, ловецо на глави.

Дори разярен, той не успя да спре усмивката си.

— Мислиш, че съм ловец на глави, изпратен от някакви жалки същества да те прибере?

Вероятно бе грубо да нарича хората в лудницата жалки същества.

— Защо иначе си тук? — Тя потърка челото си, отстъпвайки назад към вратата, а безобидната бутилка бе насочена към него.

— Какъв е планът ти тук, кафяви очи? — Той наведе глава настрани.

Тя преглътна.

— Ами, помръдни и ще те ударя с бутилката в главата... или ще я счупя и ще те наръгам.

Исусе! Жената дори не можеше да измисли свестен блъф. Добротата, която я изпълваше, някак го стопли отвътре. Доброта, която нямаше да разпознае, ако през последните четири месеца не се бе учил да обгрижва, а не да разрушава... макар че все още знаеше как да руши.

Аромат на сяра погъделичка носа му. Мамка му.

Макс се хвърли към Сара, сграбчи я и я просна върху леглото, преди да се хвърли с глава напред към Кърджанския войник още преди да е успял да влезе през прага. Двамата се сринаха тежко и Макс бръкна в якето си, за да извади пистолета си. Забивайки коляно в слабините на Кърджана, той измъкна пистолета си, стреляйки със зеления лазер в гърлото на противника.

Убиецът с бяло лице застина неподвижно. Не мъртъв, но определено изваден от строя за малко.

Макс скочи, вдигайки лице към тъмното небе. Дай на Кърджаните силен дъжд. Много жалко. Слънцето щеше да изпържи копелетата.

Черен миниван спря на паркинга и трима Кърджани изскочиха навън. Макс се обърна към Сара.

— Скрый се в банята. Заклучи вратата и не излизай, докато не те повикам.

Но тя не гледаше към него. Разширените ѝ зеници бяха насочени към разузнавача на пода, а ръцете ѝ трепереха все още, държейки бутилката.

— Знаех си. Знаех си, че съществуват — каза тя, а дългите ѝ мигли трепереха над бледата ѝ кожа.

Мамка му. Тя изпаднаше в шок.

— Веднага!

Погледът ѝ се насочи към Макс, но тя не помръдна.

По дяволите. Той се хвърли към нея, вдигна я на ръце и я отнесе в банята. Мърморейки под нос, че жените никога не слушат, той вдигна леглото, слагайки го пред вратата. Тя нямаше да излезе, а никой друг нямаше да влезе при нея. Разбира се, тя можеше да избяга отново през задния прозорец, но Кърджаните не го знаеха.

Болка прониза шията му. Някой бе хвърлил нож... и то много добре хвърлен. Резците му се удължиха и той изсъска.

Поемайки дъх през носа си, той измъкна острието от югуларната си вена. Кръв започна да се стича по кожата му. Налага се бързо да се погрижи за нападателите. Преди да припадне.

ГЛАВА 2

Сара изскочи през прозореца и хукна към гората. Не можеше да се върне при пикапа, който бе единственият ѝ транспорт. Беше видяла Кърджан. Едно от чудовищата. Те съществуваха. Не беше луда. Надяваше се, че не е луда.

В далечината се чу гръмотевица. Дъждът се просмука в дрехите ѝ за минута, докато бягаше между дърветата. Корен над повърхността на земята я спъна и единствено ужасът ѝ помогна да продължи, тичайки с всички сили.

Макс я бе заключил в банята. За да може да се бие с другите трима Кърджани. Надяваше се той да спечели.

Но нямаше начин да остане, за да провери... и да позволи на Макс или някое от чудовищата да я вземе.

Тя продължи да бяга.

Толкова с плана ѝ да стигне до безопасно място. Бе стигнала едва до средата на щата Вашингтон и сега бе в някаква незнйна гора. Дали мъхът наистина расте от северната страна на дървото? Канада бе на север. Може би щеше да стигне до Канада.

Тя тичаше колкото можеше, почивайки само за по минута няколко пъти, ослушвайки се из гората.

Никой не я следваше. Бурята атакуваше дърветата около нея, но клоните им ѝ осигуряваха някаква защита от дъжда.

Скоро, прекалено уморена да продължава, тя започна да върви изтощено между храстите и мокрите дървета, без вече да я е грижа за дъжда. Бе премръзнала до кости. Север. Все още се движеше на север... изкачвайки се нагоре в планината.

Изминаха още два часа, а нощта падна като злокобно одеяло над гората. По-рано блясък на светкавица бе осветил гората, показвайки наблюдателна кула някъде нагоре в планината. Това значеше, че там някъде трябва да има град. Може би от другия край на планината.

Нова светкавица проблесна над дърветата. Тя подскочи залитайки. Озон изпълни въздуха през аромата на мокър бор. Подслон.

Имаше нужда от подслон. Ако не се стоплеше, въобще нямаше да може да функционира. Поемайки дълбоко дъх, тя измина километрите до кулата. Износена дървена структура се извисяваше към небето, без съмнение осигурявайки невероятна гледка към гората. Тя погледа към редицата стъпала. Кули като тези бяха заземени и там щеше да е в безопасност от гръмотевиците до края на бурята. Или поне така бе чела някъде.

Тя се подхлъзна няколко пъти върху мокрите стъпала, но най-после се добра до най-високото стъпало и отвори вратата. Барабаненето на дъжда по металния покрив заглуши облекчената ѝ въздишка. До вратата висеше фенер и тя го включи, осветявайки малкото пространство.

Срещу далечната стена имаше походно легло, а на четирите стени зееха прозорци без стъкла, през които се откриваше фантастична гледка към зеленината, покриваща километри във всички посоки около кулата. Тежките корнизи отвън осигуряваха някаква защита от вилнеещите вятър и дъжд. Ламинирани карти покриваха масата в ъгъла на стаята. Всичките стени бяха покрити с шкафове. Телефон и уоки-токи стояха на дъска под масата... но тя нямаше на кой да се обади.

Краката ѝ трепереха от студа и страха и тя премина по дървения под, за да се отпусне на леглото. Вибрации, картини и мисли на хората, които са били преди тук, бомбардираха ума ѝ, преди да успее да ги прогони. Обикновено можеше да се справя с лекота с дарбата си... просто трябваше да си почине. Три дълбоки вдишвания по-късно тя се опита да намали пулса си. Трябваше да се стопли. Зъбите ѝ тракаха толкова силно, че чак раменете ѝ се тресяха.

Някой почука на вратата.

Тя скочи на крака, плъзгайки се по дървения под. Ръката ѝ се насочи към гърлото ѝ. Навън гръмотевица изгърмя силно и високо.

— Госпожице Прингъл? Влизам. — Вратата се отвори, последвана от порив на вятъра, и Макс пристъпи вътре.

— Исусе! — успя само да възкликне тя.

Мократа му кестенява коса, гъста и тежка, бе полепнала по главата му. Черната му подгизнала тениска и тъмни дънки разкриваха твърдите като камък мускули. Без дори да се замисля, той бе най-грамадният мъж, който бе виждала. Лицето му бе грубо... силно. Не

красиво... но, ами, мъжествено. Да. Това беше точното определение. Дълбоки, тъмни и замрежени кафяви очи я оглеждаха преценяващо.

Тръпка премина надолу по гръбнака ѝ, наполовина от страх, наполовина от интерес.

— Как ме откри?

— Оставила си следа, която и скаут от един ден може да проследи. Видях, че се насочваш към кулата, затова дойдох тук. — Той погледна подгизналите ѝ дрехи, преди да вдигне поглед към лицето ѝ. — Устните ти са посинели.

С три крачки той се озова до един от шкафовете и издърпа запечатана торба. Огромните му ръце скъсаха найлона, изваждайки две вълнени одеяла от него.

— Свали си дрехите.

— Не! — Гласът ѝ бе като писукане. Колко обидно. Той я бе проследил без никакво усилие. Толкова с желаната свобода. — Трябва да бягаме. Щом ти си тук, значи и те ще пристигнат скоро.

Той избърса с ръка челото си.

— Не, няма да дойдат.

Умът ѝ завря. Ако Кърджаните нямаше да дойдат... значи са мъртви.

— Убил си и четиримата? — Тя направи крачка назад, блъскайки се в леглото. Нежелани вибрации разтърсиха краката ѝ. Тя прогони картините от ума си. Стисвайки зъби силно, присви устни. Толкова ѝ бе студено, че раменете ѝ трепереха.

Как бе оцелял в битката? Тя се бореше да се фокусира.

— Какво си ти, по дяволите?

— Много добър воин. — С една ръка смъкна мократа тениска от гърба си и я окачи на един пирон. — Ще изчакаме бурята да отmine... но трябва да се стоплиш.

Достатъчно добър воин, за да убие четири смъртоносни чудовища? Толкова добър воин не съществуваше. Нито такива абсолютно перфектни, твърди като гранит изваяни мъжки гърди. Такива, на които искаше отново да облече тениската.

Дъхът заседна в дробовете ѝ.

— Не.

— Какво не?

— Не на това, че си победил Кърджаните. Не на това, че наистина има Кърджани. Не на това да си сваля дрехите. Не на всичко. — Истерията започна да я обхваща заслепяващо бързо.

— Остани спокойна, скъпа. — Макс направи крачка към нея, бавно и внимателно като хищник, дебнешц плячката си.

С изключение на това, че изглеждаше по-скоро като планина, отколкото като животно. Не някой от онези заоблени хълмове у дома... а истинска планина. Ъгловата и дива... и все пак солидна. Непоклатима.

Инстинктът я накара да вдигне и двата си юмука, подготвяйки се за бой.

Той застина на място. Очите му станаха топли и той наведе глава настрани.

— Скъпа, извади палците си от свитите си юмуци.

Тя се намръщи.

— Защо?

Той въздъхна.

— Защото така ще ги счупиш. — Смръщването му премина към някак опасно изражение. — Някой някога учил ли те е как да се биеш?

Защо той звучеше ядосан?

— Не — раздразнено отвърна тя. — Не ме покровителствай. Мога да се грижа за себе си.

— Нима? — попита той, правейки крачка към нея и обгръщайки я с аромата на мъж и прясно отсечен кедър. — Докажи го.

Цялото ѝ тяло застина и тогава тя кихна. Два пъти. Тръпка разтърси тялото ѝ.

Въздишката му бе толкова силна, че разлюля косата ѝ. Той протегна одеялото напред.

— Можем да го направим по твоя начин... или по моя начин.

Тя вирна брадичка.

— Каква е разликата? — Студено. Беше ѝ толкова студено.

— Твоят начин е аз се обръщам с гръб, а ти си сваляш дрехите и се увиваш в това хубаво, чисто, леко грубо одеяло. — На каменното му лице нямаше никакво изражение, но нещо блестеше в тъмните му очи. — Моят начин е да ти помогна с всичко.

Светкавица просветна отвън широките прозорци, сякаш осветявайки целия свят. Бе сякаш в малкото пространство бе запалена

електрическа крушка. Тя подскочи, грабвайки одеялото.

— Мъдър избор. — Той се обърна. — Ако не си виждала досега гръмотевична буря от наблюдателна кула, сега ще си на предна позиция, Сара.

Тя погледна широкия му гръб, оглеждайки любопитно татуировката на лявото му рамо. Остри щрихи оформяха птица, издигаща се от огъня. Феникс? Тези рамене можеха да покрият цяло село. Тогава погледът ѝ се спря на мрежата от белези, маркиращи долната част на гръба му. Изпъкнали и бели, те крещяха за стара болка.

— Ти един от добрите момчета ли си, Макс?

— Спри да се туткаш, мила. Не съм търпелив мъж. — Мек, дори мил, гласът му без съмнение таеше твърда предупредителна нотка.

Което не бе точно отговор. Тя разтвори одеялото с треперещи ръце.

— Какво те е грижа дали ще настина?

— Сара! — Една дума и все пак съдържаща много.

— Добре. — Бавно смъкна обувките си. Дънките бяха прилепнали за мокрите ѝ крака и тя едва успя да ги свали с ледените си пръсти. Свали и чорапите и избута купчината настрана.

— И бельото.

— Няма начин. — Тениската ѝ полетя към купчинката и тя уви треперещото си тяло с малка облекчена въздишка. След това застина, чакайки. Не. Никакви вибрации. Одеялото не бе използвано от друг преди нея.

Той въздъхна, а мускулите на широкия му гръб се надигнаха.

— Знам, че всичко това е плашещо. Но хипотермията или пневмонията наистина са гадни. Няма да те гледам. Няма да те докосна. Макар да нямаш причина да ми се довериш, кълна се в главата на моя упорит, не-даващ-пет-пари за собствената си безопасност, прекалено горд командир... че няма да те нараня. Сега свали проклетото си бельо, за да може да се сгрееш, по дяволите.

Тя нямаше друг избор. Изтощена, премръзнала, не можеше да се съревновава с този гигант. И все пак нещо в думите му я успокои. Той имаше командир, за който очевидно го бе грижа. Предполагаше, че е войник. Тя смъкна обикновените си памучни бикини и се уви по-здраво в одеялото.

— Каква е татуировката ти?

Той сви рамене.

— Мистичната руска огнена птица... хищник със задача. Бях в Русия преди много години.

— Не звучиш като руснак. — Гравитацията я накара да се свлече на леглото.

Татуировката се раздвижи заедно с него.

— В Щатите съм от години. — С пестеливи движения той взе дрехите ѝ, окачвайки ги на голяма кука на стената. Отвън отново се чу гръм. — Би трябвало малко да изсъхнат до утре. На сутринта мой приятел ще ни вземе, след като бурята утихне.

— Да ни вземе?

— С хеликоптер — той измъкна телефон от джоба си. — Пратих му съобщение, преди да вляза. — Той изрита обувките си и с бързи движения смъкна дънките си, окачвайки ги при нейните дрехи.

И пред нея стоеше мъж. Истински мъж. Целият твърд и мускулест. Господи! Тя заекна.

— Значи... тренираш?

Смехът му прогони част от напрежението.

— Да. Тренирам с войниците и често с добрия ми приятел Коннлин. Боксираме се. — Макс издърпа въжетата, затваряйки капациите на прозорците от трите страни на кулата. — Вятърът духа в другата посока. Ще оставя западната страна отворена, за да държим под око бурята.

Той се обърна и тъмният му поглед се насочи към нея, докато изгасяше светлината.

— Опитай да поспиш, Сара. Аз ще стоя на пост.

Над тях падна тъмнина.

— Ти си войник.

— Да. — Той се движеше като войник... бързо и грациозно.

Тъмнината придаде интимност на стаята, която тя би искала да избегне, макар да разбираше нуждата от нея. Докато държаха светлината включена, щеше да бъде прекалено лесно да ги забележат.

— Мислиш ли, че Кърджаните идват?

— Не и тази нощ. — Две големи стъпки и леко бутване по рамото я накара да легне. Второто одеяло покри главата ѝ и той се отместил настрани.

Тя позволи на тялото си да се отпусне. Нямаше никакъв начин да заспи.

— Как уби и четиримата, Макс? — Зъбите ѝ тракаха, докато изговаряше всяка дума. Студено. Краката ѝ буквално я боляха, толкова замръзнали бяха.

— Отрязах главите им.

Стомахът ѝ се преобърна от небрежния му тон.

— Не това имах предвид. — Това определено не искаше да го знае.

— О! Ами, предполагам, че съм по-добре трениран от тях.

Мъжът умееше да дава неясни отговори.

— Да не си някакъв генетично подсилен човешки войник? — Досегът ѝ с реалността бе изчезнал в мига, в който бе видяла Кърджан да убива жена. Вече всичко изглеждаше възможно.

— Не. — Светкавица просветна навън, осветявайки го.

Опасен. Мъжът трябваше да носи табелка с този надпис на гърдите си. Цялото ѝ тяло се разтрепери.

— По дяволите! — С две стъпки той се озова до нея. — Не се панирай, мила, но сега ще се сгушим един до друг. — С бързи движения той се озова под одеялата, сгушвайки гърба ѝ към гърдите си.

Топло. Толкова хубаво. Толкова топло, че чак дъхът ѝ секна. Раменете ѝ се отпуснаха против волята ѝ.

— Каза, че няма да ме докосваш.

— Не те докосвам. — Тежката му ръка се обви около кръста ѝ, притискайки я към него. — Между нас има одеяло. — Дъхът му стопли тила ѝ, пращайки тръпки на осъзнаване по кожата ѝ. — Не мога да те оставя да измръзнеш до смърт.

Фокусиране. Трябваше да се фокусира.

— Ти остана с белъто си. — Черните боксерки не криеха нищо.

Мъжът бе доста надарен.

— Не исках да те стряскам.

Добра логика.

— Не ми приличаш на мъж, който обича да се гушка.

— Ах, скъпа. Научен съм да гушкам, прегръщам, да трия крокодилски сълзи и дори да купувам лепенки с нарисувани на тях понита. Безобиден съм.

Тя не успя да спре смеха си. Макс беше безобиден колкото торнадо. И все пак прегръдката на силното му тяло леко успокои напрежението в нея.

— Имаш дете? — попита любопитно, макар сърцето ѝ да се сви. Не знаеше защо. Току-що бе срещнала мъжа. Той определено не бе неин.

— Не, бодигард съм на малко момиченце. — Макс сгуши брадичка в шията на Сара — Тя е... специална.

Любов. Тя се долавяше в тона му.

— Сигурно е наистина много специална. Защо има нужда от бодигард?

Раменете му се сковаха.

— Кърджаните я искат.

— Защо? — възкликна Сара, мъчейки се да се изправи. Кърджаните? Дватама с Макс трябваше да отидат при детето. Веднага.

Макс я задържа на място.

— Както казах, тя е специална.

— Трябва да отидем при нея. — Сара спря да се бори... беше безполезно. Поне можеше да се отпусне срещу него и да открадне малко от топлината му.

— Тя е в безопасност. Обещавам ти. Ние пазим надарени жени като Джейни. И като теб. — Дъхът на Макс топлеше чувствителната кожа зад ухото на Сара.

Желание. Много неочаквано и напълно не на мястото си желание се плъзна във вените ѝ и по кожата ѝ. Тя се бореше да остане спокойна. Това, което каза той... нямаше как да знае.

— Аз не съм надарена.

— Такава си. Мога да го усетя.

— Какво значи това? — Той просто правеше странни предположения. Трябваше да е така. Никога не се е издавала.

Макс сви рамене, избутвайки я леко към стената.

— Не знам. Психически, емпатски умения, телекинеза... притежаваш нещо. Всичко е наред. Моите хора също имат дарби. Все едно да умееш да удариш надалеч бейзболна топка или да пееш високи тонове. Каква е твоята?

Бурята бе намаляла, позволявайки на дъжда да барабани ритмично по металния покрив. Интимност изпълни малката стая.

Доверие. Толкова много искаше да се довери на някой. Начинът, по който той обясняваше дарбите, сякаш беше нещо нормално, ѝ напомняше за дядо ѝ. Той бе приел дарбата ѝ и дори бе намерил експерти по медитация, които да я научат как да я контролира. За пръв път от много време не се чувстваше сама.

— Когато докосна нещо, получавам усещане от предмета. От последния човек, който го е докосвал. Понякога знам кой е човекът. — Тя затаи дъх.

— О! Психометрия. Да, чувал съм за нея — сънено измърмори Макс.

Сара затвори очи. Надежда се надигна в тялото ѝ.

— Вярваш ми?

Ръката му се разпери върху корема ѝ.

— Разбира се.

Стомахът ѝ пламна. Женска нужда изпълни нервните ѝ окончания. Беше забравила какво е усещането. Тя прочисти гърлото си.

— Ти си първият мъж, на когото го казвам.

— О! — Устните му докоснаха кожата ѝ, карайки я да преглътне един стон. — Това обяснява защо не се споменава да имаш приятел.

Е, беше се срещала с няколко.

— На хората не им харесва особено, като може да кажеш почти всичко за тях с едно докосване на техен предмет. — Ето защо никога не бе споделяла дарбата си. — Научих се да я контролирам... с медитация и практика. Освен ако не съм наистина стресирана, мога да се предпазя от почти всички образи.

— Но не можеш да станеш интимна с някой заради една толкова голяма тайна помежду ви, нали? — Макс се протегна, притискайки краката си по-плътно към нейните. — Предполагам затова си станала домашен учител. Емоциите на децата са на повърхността. Няма особено голяма тайна там.

— Да. — Децата ѝ липсваха. Липсваше ѝ преподаването.

— Звучиш тъжно. Искаш ли да поговорим. Може да излееш всичко.

Усмивката ѝ бе напълно естествена.

— Да излея всичко? — Кой, по дяволите, беше този мъж? Мъж, който с лекота може да убие четири чудовища, не бива да е толкова...

ами... лесен за харесване. — Просто е странно да говоря за психометрия, сякаш е нещо нормално. Имам предвид, точно заради нея майка ми ме изостави.

— Майка ти те е изоставила?

— Да. — Сара се бе справила с гнева и срама много отдавна. Но дори така, много често и двете излизаха на повърхността. — Беше пристрастена към дрогата и понякога, когато беше наистина надрусана, мислеше, че дяволът ме е маркирал с тази странна дарба.

— О, скъпа. Съжалявам. — Мак я целуна нежно по ухото. Утешително.

Тя сви рамене.

— Един ден, когато бях на две, тя остави мен и брат ми в дома на дядо, за да се грижи за нас. Не знам дали все още е жива. — Вероятно не.

— Но имаш брат си.

— Полубрат. Той ме мрази. — Думите бяха самата истина. Андрю винаги я бе мразил. — Дядо взе и двама ни, но с Андрю никога не сме били близки. Предполагам Андрю ме вини за това, че майка ни ни изостави.

Понякога Сара също се обвиняваше за това.

— Това е просто нередно.

Достатъчно за нея.

— Имаш ли семейство, Макс?

— Не. Майка ми умря, когато бях малък, а баща ми беше копеле, което обичаше да удря. Проблем с водката. — Тонът на Макс остана равен.

— Съжалявам, Макс. — Това обясняваше старите белези по гърба му. И двамата бяха сами. Тя се сгуши по-близо до топлината му.

— Не се тревожи. — Дъхът му помилва ухото ѝ и тя едва не потръпна. — Можеш ли да получаваш видения от миналото на всички предмети?

— Обикновено. — Вибрации преминаха през кожата ѝ и тя им позволи да я погълнат. — Много двойки са правили луд секс на това легло.

Той застина.

Защо, за бога, каза това? Тя затвори очи, но усещането за твърдото му тяло не ѝ даваше мира.

— Макс, ти си секси. Това място ми дава разни идеи.

Горещият му дъх помилва кожата ѝ.

— Ако това е покана, трябва да бъдеш по-точна и да знаеш точно в какво се забъркваш, скъпа. — Гласът му стана толкова дрезгав, че я накара да стисне силно бедра.

Любопитство последва нуждата.

Тя определено не отправяше покана. Какво ѝ ставаше? Отново?

— Какво имаш предвид?

— Не съм пухеното мече, на което приличам.

Тя изсумтя. Пухено мече?

— Ти си като генетично модифицирана машина за убиване, създадена от отчаяно правителство след апокалипсис.

— Както казах, пухено мече. — Той се обви по-силно около нея. — Обичам да бъда с по-едри жени... жени, които могат да издържат цяла нощ и на сутринта да са напълно доволни, че не могат да ходят. След което си тръгвам.

Зърната ѝ се втвърдиха. Какво, по дяволите? Думите му не бяха никак възбуждащи. Добре де, може би само частта „цяла нощ“ бе поинтригуваща.

— Аз съм едра. — Устата ѝ си имаше собствена воля.

Той се засмя.

— Ти си висока. Слаба и деликатна.

Нима беше сляп? Тя имаше повече извивки от хиподрум. Винаги е искала да смъкне поне девет килограма. Нещо женствено, нещо дълбоко в нея въздъхна при думите му.

— Няма да правим секс.

— Добре. — Бедрата му се притиснаха към нейните. — А какво ще кажеш за една целувка за лека нощ?

ГЛАВА 3

Сара искаше тази целувка. Няма смисъл да се самозалъгва. Кога бе последният път, в който я бяха целунали? Преди много време... преди да я заключат в лудница. Може би бе луда. Само лудост би я накарала да се завърти с лице към него.

— Добре.

Очите на Макс я пронизваха в тъмнината. Толкова странно блестящи. По-рано очите му изглеждаха невероятно тъмни, а сега, макар и обградени от нощната тъма, те сякаш искряха. Една огромна длан отметна косата настрани от лицето, обгръщайки нежно челюстта ѝ.

Нетърпение плъзна по гръбнака ѝ.

Той се наведе и устните му докоснаха нейните.

Топли. Твърди, секси... устните му я накараха да гори. Той целуна ъгълчетата на устата ѝ, без да бърза, а умението му да запази търпение направиха нуждата ѝ по-силна. Тя му позволи да си играе, а дъхът заседна в гърлото ѝ.

Спокойно, уверено, той плъзна устни по нейните, обгръщайки ги и поемайки контрола. Това бе най-сексапилното нещо, което бе виждала.

Езикът му разтвори устните ѝ и се плъзна вътре, проучвайки, докато устните му милваха нейните. Макс пусна брадичката ѝ, плъзвайки ръка по гръба ѝ, за да я притисне към горещината и твърдостта си.

Тя въздъхна със затворени очи и две ръце, заровени в гъстата му коса. Електричество разпали нервните ѝ окончания.

Тя отвърна на целувката, притискайки се към него, а нужда и желание се смесваха в нещо, което само той можеше да задоволи.

Макс задълбочи целувката, леко ръмжейки срещу устните ѝ. Ръката му на кръста ѝ се премести. Нежно, бавно и адски секси тази ръка се плъзна под одеялото, търсейки. Плът срещу плът. Кожата ѝ настръхна, когато дланта му се насочи на север, обгръщайки гърдата ѝ.

Тя въздъхна, извивайки се към ръката му.

Завъртайки китка, той улови зърното ѝ и го стисна между огромните си пръсти.

Шок стегна мускулите ѝ. Огън пламна в клитора ѝ. Тя се задъха в целувката му, преди да легне назад разтреперана. Сара отвори очи, търсейки неговите. Похот, решителност, знание... всичко това се четеше в странно светлите му очи.

Изведнъж я обзе неочаквана мисъл... силата му, мощта му бе толкова по-голяма от нейната. И, по дяволите, това само я разпалваше повече.

Без да откъсва поглед от нейния, той я дръпна към себе си. Достатъчно, че да покаже доминиращата си страна, достатъчно, че дъхът да заседне в гърлото ѝ. Огън. Очите му се приближиха към нея. В тях блесна нужда, много по-силна от обикновено желание.

Умът ѝ се завъртя и реалността изчезна.

Тихо ръмжене се изтръгна от него... звук, изпълнен с глад и раздражение. След това той я пусна, увивайки я в одеялата и стисвайки ги в края.

Ти изскимтя тихо и протестиращо, отваряйки очи.

Желание и опасност се четяха по твърдите му черти.

Пеперуди запърхаха в стомаха ѝ. Тялото ѝ копнееше. Нервните ѝ окончания крещяха за освобождение.

— Сара — гласът му бе невероятно дрезгав, — сега ще те завъртя с гръб към мен и ще заспиш.

Ерекцията, притискаща се в стомаха ѝ, беше доказателство, че мъжът не желае да спи.

— Защо?

— Защото другата опция е след две секунди да се озовеш по гръб и да бъдеш изчукана както никога в живота си. А ти не си готова за това.

Тялото ѝ бе повече от готово и крещеше: „Мамка му, дааа“. Но умът ѝ... чувството ѝ за самосъхранение... се събуди. Тя дишаше плитко, докато разтваряше пръсти и пускаше косата му. Не познаваше този мъж. Той може да бе секси, но също така бе адски смъртоносен. И вероятно нямаше да ѝ даде второ предупреждение. Гърдите ѝ се свиха, когато се обърна, притискайки дупето си към него. Ниският му стон ѝ достави неимоверно удоволствие.

Нямаше никакъв начин да успее да заспи.

* * *

Сара се събуди от гарван, грачещ оглушително и пронизително навън. Тя се претърколи и на мига реалността се завърна. Кулата бе празна, а дрехите ѝ все още висяха на куката. Хвърляйки поглед към вратата, тя се измъкна от одеялата и намъкна влажните си дрехи.

Прокара пръсти през косата си, за да я въведе в ред, и ѝ се прииска да има секси къдрици, като става от сън. Но не... косата ѝ си бе права... никакви къдрици. И предполагаше, че изглежда ужасно.

Забелязвайки телефона на Макс на масата, посегна, притискайки и двете си ръце към студения метал.

Нищо. Намръщи се, опитвайки по-силно. Никакви картини, никакви мисли. Не усещаше нищо. И все пак той бе държал устройството миналата вечер.

Макс влезе вътре, попивайки росата от челото си.

— Много си красива сутрин, Сара.

Топлина. Изпълни я топлина и тя се изчерви толкова силно, че едва не се закашля.

— Ти си сляп.

Той погледна внимателно към нея.

— Може ли да си взема телефона?

— Да. — Тя му го подаде и погледите им се срещнаха. — Не мога да усетя нищо от него.

— Сигурен съм. — Той прие телефона, пъхвайки го в джоба си. — Може би и аз имам дарба.

Лека нерешителност премина през лицето му. Той пристъпи напред и хвана ръцете ѝ, навеждайки се, за да потърка устните си в нейните.

— Добро утро.

Сутрешните целувки би следвало да са леки, поздравителни. Сладки. Тази бе по-скоро като... пленяване.

— Ъм... добро утро. — Сара пъхна ръце в джобовете си, за да не го сграбчи и метне на леглото. Тялото ѝ бе напрегнато, искайки да продължат това, която бяха започнали миналата нощ.

Ноздрите му пламнаха и той направи крачка назад.

— Защо не получавам картини от телефона ти? Знам, че го държеше преди това. — Интерес и странен страх се бореха в гърлото ѝ.

Той сви рамене.

— Не мога да обсъждам защо. Понякога трябва да приемеш фактите, които нямат обяснение. — Той стисна упорито челюст. Секси... но все пак упорито.

— Ще видим това. — Досега никой не бе успял да се прикрие от нея. Кой, по дяволите, беше Макс?

Той кимна.

— Трябва да тръгваме.

— Да, относно това... — Беше се наситила на тези алфа мъжкарски защитнически моменти. Тя бе голямо момиче и знаеше как да бяга. Нямаше нужда да се връща в Сиатъл. Малкото приятели, които имаше, бяха учители в училището, и макар и тъжно, вече се бяха отказали от нея. С глупавата ѝ дарба рядко завързваше приятелства, тъй като не искаше да знае тайните им. Да остане отново сама нямаше да е нещо ново.

Но какво, ако не можеше да преподава? Макар и неоправдано, досието ѝ от психиатричната клиника можеше да ѝ попречи да преподава отново. Тя потисна ужасяващата мисъл.

— Къде отиваш и защо трябва да идвам с теб?

Той улови погледа ѝ, фокусирайки се изцяло върху нея.

— Добър въпрос. Водя те да се срещнеш с мой приятел в Щаба на щатските шерифи. Те могат да ти дадат нова идентичност и нов живот. За да не ти се налага да се криеш.

Тя вдигна рязко глава изненадана.

— Правителството знае за Кърджаните?

— Ах, ами само няколкото от шерифството знаят... и са склонни да ти помогнат в замяна на мълчанието ти. — Той чакаше... търпеливо и напрегнато.

Никой преди не се бе фокусирал така изцяло върху нея. Нямаше как да му избяга или да се скрие от него.

Тя въздъхна.

— Мисля, че светът трябва да научи за Кърджаните.

— Да. Досетих се от уебсайта и блога, които си направила в мига, в който си избягала от Бранкрест. — Той почеса брадичката си. — И двата бяха свалени.

Думите му не я изненадаха.

— Ти ли ги свали?

— Не. Мисля, че приятелят ми Конн го е направил. Ще се срещнеш с него след няколко минути.

Супер. Нямахше търпение да срещне добрия стар Конн. Мъжът сигурно беше от онези компютърни зубъри, които можеха да сринат целия интернет, ако пожелаеха. Сара имаше по-големи тревоги в момента от сайта си.

— Ами ако откажа да дойда с теб? — Страх присви стомаха ѝ.

Колко далеч щеше да стигне правителството, за да предпази тайната? Колко далече би стигнал Макс? Съжаление стегна челюстта му.

— Спираш да говориш публично за Кърджаните, Сара. — Той държеше ръцете ѝ между своите. — Съжалявам. Но трябва да го разбереш.

— Ще ме убият ли? Ти ще ме убиеш ли?

— Разбира се, че не. — Смръщеното му лице ѝ напомни на бурята от миналата нощ... тъмно и опасно.

— Извинявай. — Боже! Въображението ѝ бе полудяло.

— Но ще те заведе някъде, където няма да можеш да говориш за Кърджаните. Без значение дали правителството ти ще го хареса, или не.

Неудобството се превърна в раздразнение.

— Моля?

Той вдигна рамене.

— В крайна сметка избираш сама новия си живот. Свобода или ограничена свобода... и в двата случая спираш да пишеш в блоговете и да търсиш доказателства за съществуването на Кърджаните. — В гласа му имаше дори нотка на извинение.

— Чакай малко. Какво имаш предвид с това... моето правителство? — Умът ѝ се напрегна. Той не беше ли от правителството ѝ? — Господи, да не работиш за Русия?

Той се засмя, сграбчи я за ръката и я поведе към вратата.

— Жено, правиш си най-странните заключения. Тръгваме. Сега.

Тя се препъна по пътя навън, опитвайки да не изостава от големите му крачки.

— Къде е шерифството?

— В Портланд. — Той спря на най-горното стъпало и се пресегна, поставяйки едната ѝ ръка на парапета. — Гледай да не паднеш.

— Трябва да спреш да ме командориш. — Гледката я накара да застине. Километри борови дървета се стелеха пред нея, сами и магични. Красиви. А един хеликоптер чакаше на малкото сечище в основата на кулата.

— Извинявай — каза ѝ той, докато я влачеше след себе си. — Надявам се, че обичаш да летиш.

— Мразя. — Мразеше, откакто брат ѝ бе казал колко много хора умират при самолетни катастрофи. Не беше никак от помощ, че тя бе едва на осем и на път за *Дисниленд*. Андрю бе на петнадесет и още тогава бе ужасно зъл.

— Скачай — каза Макс, отвори вратата на масивния черен звяр и я вдигна вътре. Тя се дръпна настрани, за да може той да скочи вътре след нея. Двама мъже се обърнаха, за да я погледнат. Дъхът ѝ секна. Бяха огромни. Бяха адски огромни.

Макс изръмжа.

— Какво правиш тук, по дяволите?

Пилотът се ухили.

— И аз се радвам да те видя.

— По дяволите, оставих те да се грижиш за Джейни. — Макс затръшна вратата толкова силно, че хеликоптерът се залюля.

Пилотът сви рамене.

— Реших, че баща ѝ и Дейдж могат да я опазят... заедно с Кейн и около тридесет добре обучени войни. Защо си толкова кисел?

Нима тази грамада нарече Макс „кисел“? Сара прехапа устните си.

Макс поклати глава.

— Сара, запознай се с Конн. — Той кимна към помощник-пилота: — А това е брат му Джейс.

— Госпожо — казаха и двамата в един глас.

— Здравсти. — Сара се настани назад в седалката. Кои бяха тези мъже? Твърди, тренирани, огромни... истински войници?

Тя ги огледа през полуспуснати клепачи. Имаха приблизително еднаква костна структура. И двамата бяха с кестенява коса и тъмни очи. Прекалено тъмни, почти нереални. Контактни лещи?

Всъщност очите им бяха в същата форма като тези на Макс. С изключение на това, че миналата нощ неговите бяха светли. Дали той не носеше контактни лещи през деня? Зачуди се дали всички войници, които отиват на мисия, крият цвета на очите си? И ако бяха войници, за кой, по дяволите, работеха?

Конн се намръщи, поглеждайки към нея.

— Тя има дарба.

Сара погледна към него.

— Откъде знаеш това? — Нещата просто станаха прекалено странни. Тя погледна към вратата на хеликоптера.

Макс се пресегна пред нея и закопча колана ѝ, ефективно пленявайки я.

— Наясно съм с това.

Конн кимна, изкривявайки замислено устни.

— Значи не е съвпадение. Нищо от това.

Макс сви рамене.

— Може би. А може би не. Мислех да разнищим проблема, когато я интервюираме по-късно.

Да я интервюират? Сара се обърна към него с разширени зеници.

— За какво говориш? — войниците използваша евфемизми. Интервю всъщност значеше разпит. Дали тези бяха от добрите?

Макс потърка челюстта си.

— Интервю. Нали се сещаш... задаване на въпроси. Трябва да разберем какво се е случило в нощта, в която си видяла Кърджана. Нещата, които не си споменала в блога си.

— И ако не ви кажа? — прошепна тя, а през гръбнака ѝ премина ледена тръпка.

— Няма да бъде мъдро. — Той се намръщи. — Няма да имам друг избор и ще трябва да те гъделичкам.

Джейс се засмя силно.

Конн резна с поглед Джейс, преди да се обърне към Макс.

— Нима току-що каза шега?

— Аз съм забавен. — Макс закопча колана си. — Сега, Конн, защо си тук, а не да претърсваш Бранкрест?

Конн сви рамене и се обърна, натискайки няколко бутона на таблото.

— Няма никакви записки, схеми или дори рисунки на Бранкрест. Изпратихме един отряд преди три дни, но се провалиха. Не успяха да намерят досието на Сара... или поне не така, както го искаше Дейдж.

— Просто трябваше да взривим мястото — промърмори Джейс.

— Не — Конн сви рамене, — Дейдж иска да сме тихи, значи го правим тихо.

Макс поклати глава.

— Не ми харесва накъде върви всичко това.

Джейс погледна към Сара.

— Имаме нужда от нея за интериора и разположението на сградата. Няма никакви схеми, Макс.

— Не ме е грижа.

И двете вежди на Джейс се вдигнаха.

— Ще предявиш ли претенции?

Руменина покри лицето на Сара. Те можеше да говорят на някакъв странен войнишки жаргон, но не можеха да я заблудят. Малка част от нея се надигна любопитно. Той предявяваше ли?

Макс прочисти гърлото си.

— Тя остава в безопасност.

Това не бе точно отговор. Сара се наведе напред.

— Искате да ви разведа из Бранкрест? — Беше се заклепа никога повече да не се връща в онова побъркано място.

— Да — Конн натисна едно копче и машината оживя, — имаме нужда от досието ти... от всичко, което си казала за Кърджаните. Не бива да има никакви следи.

Тя едва бе успяла да избяга от онова място. Споменът за ужасните лекарства, тези, които правеха живота ѝ потънал в мъгла и я успиваха, я накара да пожелае да скочи от хеликоптера.

И точно тогава огромната машина започна да се издига.

ГЛАВА 4

Като всяка добра лудница, Бранкрест се простираше сред стотици декари самотни дървета, храсти и извиващи се хълмове. Беше построена от милионера Бранкрест за английската му булка, преди дивите земи наоколо да вземат и двама им. Семейство Бранкрест изчезнало само след две години в сградата, без да остави никакви наследници.

Щатът бил така добър да влезе във владение... и да го направи дом за най-лудите. Каменната сграда стоеше там от стотици години, древна в сравнение с много сгради от Северозападния пасифик. Гладките камъни са събрали истории за измъчени души, луди стари лели и за такива като Сара, които са били затворени след преживяване на травматично събитие. Тя потръпна в хеликоптера, докато минаваха над сградата.

Тежка ръка стисна нейните, изпълвайки я с топлина и сила. Безопасност. Тя се обърна към Макс. Погледът му се плъзна по лицето ѝ и той... ѝ намигна.

Веселие изригна в нея и тя се ухили. Би могла да обикне този мъж. Идеята се появи от нищото.

Любов? Прочиствайки гърлото си, тя погледна през прозореца, затаявайки дъх, когато се снижиха към полето, малко встрани от сградата.

Мъжете скочиха навън и Макс подаде ръка, за да ѝ помогне. Горещина плъзна по ръката ѝ от дланта му. Тя въздъхна от облекчение, когато я пусна. И все пак се почувства някак ограбена.

Тихо и бързо като добре смазан механизъм, мъжете напъхаха пистолети, ножове, дори звезди в джобовете на дрехите си, сякаш го правеха за хиляден път. Страх плъзна по кожата ѝ заедно с бриза. Джейс ѝ подаде зелен пистолет.

— Гледай да не ме застреляш.

— Добре. — Тя пое тежкия метал. Никакви вибрации не се усещаха от него. Изглежда Джейс умееше подобно на Макс да се

предпазва от дарбата ѝ. Кои бяха тези мъже? Страхът я накара да потрепери. Студено, оръжието... инструмент на смъртта... бе първият пистолет, който хващаше в живота си. Очите ѝ се напълниха със сълзи.

Макс бързо го взе от ръцете ѝ.

— Предполагам, че и стреляш, както се биеш?

Тя се намръщи.

— Не разбирам.

Той кимна.

— Да, така и си мислех. — Пъхвайки пистолета в колана на кръста си, той каза: — Просто стой зад мен.

Тя така или иначе не искаше пистолета.

— Ъм, защо взимаме толкова много оръжия? Имам предвид, тук никой не е въоръжен. — Разбира се, имаха игли и разни такива неща, но тези мъже бяха въоръжени до зъби.

Джейс ѝ хвърли бърза усмивка. Беше чаровна и вероятно имаше за цел да я обезоръжи.

— Обичаме да бъдем подготвени. Човек никога не знае. — Той пъхна остър, страховито изглеждащ нож в джоба на панталона си до пресеца.

Конн измъкна по-къс нож.

— Предполагам, че главният офис е в голямата сграда, нали?

— Да — Сара прочисти гърлото си, — няма телефони и обитателите няма как да се свържат с някой навън.

Тези протоколи бяха за „защита“ на обитателите. Лекарите бяха стари и закоравели във вярванията си. Един се опита да направи всичко, за да я излекува... да я убеди, че си е представила чудовището. Той грешеше. Кърджаните съществуваха. Тя изпъна гръбнак. Заля я огромно облекчение, смъквайки тежък товар от плещите ѝ... все пак не бе луда.

Джейс посегна към предната седалка на хеликоптера, изваждайки тефтер и го пъхна в ръцете ѝ.

— Ще ни нарисуваш ли сградата?

— Ъм, може би. — Тя отметна косата от лицето си и започна да драска. — Общите спални са в главната сграда, където също са стаите за процедурите, стаите за срещи, и офисите на лекарите. Когато влезете вътре, ще се озовете на рецепцията с няколко дивана и огромна

камина. Мисля, че с нея успокояват посетителите — тя продължи да рисува.

— Къде държат досиетата? — попита Макс.

— В източната страна на сградата... на първия етаж в офиса на д-р Робард, както и в главния архив на третия етаж. — Тя нарисова пътя с груби линии. Рисуването никога не е било част от талантите ѝ. — Макар че, честно казано, не разбирам. Защо толкова много искате досието ми?

Конн завъртя глава и шията му изпука.

— Предполагам, че в досието ти се съдържа част от информацията, която бе качила в сайта си, опитвайки да намериш информация за Кърджаните. Ти ги наричаш вампири.

— Те са — остри зъби, бели лица, зли очи... разбира се, че бяха вампири. — Има смисъл. Повечето митове се основават на истината. Тя хвърли поглед към Конн. — Макс каза, че си свалил уебсайта и блога ми.

Джейс ѝ се ухили.

— Аз свалих сайта... след като написах, че си продала правата за измислената си история на издател... и че трикът ти за привличане на вниманието е проработил — той завърза гъстата си коса на тила си. — И за протокола, те не са вампири.

Макс обви ръка около нейната, нежно отвеждайки я към дърветата.

— Нека вземем досието и ще ти обясня всичко. Засега трябва да разбереш, че не можем да позволим информацията за Кърджаните да стане обществено достояние.

— Вампирите.

— Те не са вампири — заявиха и тримата мъже в един глас.

Тя сви рамене, надничайки иззад голям син смърч към страховитата сграда.

— Знам какво видях.

Най-последно. За кратко време се бе чудила. Но вече не.

— Да приемам ми, че ще минем през главната врата?

Макс разтегна шията си.

— Тъм, да. Директен подход.

Осени я осъзнаване.

— Аз съм пътят ви за вътре. Имам предвид...

— Да. — Джейс пристъпи напред под слънцето, погледът му бе замислен, докато оглеждаше каменната сграда, обляна в светлина. — Ще те вкараме обратно вътре, Сара.

— Но няма да те оставим там. — Макс пристъпи напред, заплашителен и насърчителен, маневрирайки по грубия асфалтов път. Чуваше се чуруликане в далечината, а наблизо пееше червеношийка.

Защо, по дяволите, не се бе усетила по-рано? Как иначе щяха да влязат вътре? Размахвайки пистолети и с проблясващи ножове в мирната, украсена с акварели приемна? Тя започна да се бори да не избухне в истеричен смях. Това беше лудост. Позволяваше им да я върнат обратно там. Един поглед към голямата ръка, сграбчила нейната, ѝ потвърди този факт. Не ѝ беше даден никакъв избор.

— Защо това е толкова важно? — прошепна тя, влачейки краката си.

Те спряха пред двойната дъбова врата. Макс огледа клавиатурата, вградена в камъка.

— Ако информацията стане публично достояние, мой добър приятел може да умре. Той също така е мой шеф.

Тя се намръщи.

— Защо? Имам предвид... о, господи, той не е вампир, нали?

Джейс трепна. Конн замръзна на място. Тя се дръпна от Макс.

— Шефът ти Кърджан ли е, или не?

— Не, той определено не е Кърджан — издиша Макс. — Имаш думата ми.

Веселата усмивка на Джейс се изпари.

— Шефът му е мой брат, и ако нашите... ами... съюзници разберат, че е допуснал толкова опасна информация да излезе наяве, ще поискат да го убият. Опитваме се да предотвратим война. — Решителност и сила заместиха веселата, добродушна усмивка от лицето му, която бе носил, откакто се срещнаха.

— Съюзниците ви не приличат много на съюзници. — Тя ръгна Макс с лакът, опитвайки се да освободи малко място, че да си поеме дъх. Огромният размер на мъжете я караше да изпитва клаустрофобия. — За кое правителство работите? — Достатъчно с тайните.

Макс сви рамене.

— Ние сме от добрите.

— Всеки мисли, че е от добрите. Особено лошите — промърмори Сара.

Веселие премина през лицето на Макс.

— Права си.

Без майтап? Сара пооправи пуловера си и изтри краката си в изтривалката пред вратата.

— Да приключваме с това. — Три дълбоки вдишвания по-късно щитовете ѝ се затвориха внимателно по местата си. Нямаше да позволи да получава никакви луди вибрации или изображения. Освен това имаше нужда да се концентрира. Ако войниците я оставеха вътре сама, можеше да избяга, както направи предишния път. Но нещо ѝ казваше, че тези тримата нямаше да се оставят да ги подлъже така лесно, както бе сторила с работещите в Бранкрест.

Макс натисна най-горното копче на клавиатурата, обявявайки, че имат среща с д-р Робард.

Чу се жужащ звук и вратата се отвори, разкривайки странно декорираната рецепция. Сестра, облечена в светлосиня престилка, забързано мина около дивана с график в ръцете.

— Казахте, че д-р Робард ви очаква? — Тя забеляза тримата мъже, застина на място и силна руменина покри скулите ѝ. — О, боже!

— Той не ни очаква. — Макс нежно бутна Сара пред себе си. — Но бяхме изпратени да върнем тази негова липсваща пациентка.

Адреналин премина през вените на Сара. Дъхът ѝ секна, когато дробовете ѝ поеха повече кислород, отколкото трябваше. Миризмата на белина и отчаяние изпълваше тежко сградата и тя се бореше да не проплаче.

Да бяга. Трябваше да избяга.

Тежка ръка стоеше непоклатимо на рамото ѝ, преди да се спусне нежно, милвайки гръбнака ѝ, уверявайки я, че всичко ще е наред. Краката ѝ трепереха от желание да отстъпи назад и да поеме част от силата на Макс. Вместо това вирна брадичка.

— Здравсти, сестро Уитком. Още ли си завършена кучка? — Русата гадина винаги се радваше, когато изпълняваше наказания.

Джейс изсумтя.

— Ах, госпожице Прингъл — усмивката ѝ стана по-широка, разкривайки перлени зъби и голяма част от венците ѝ, — колко е

хубаво да ви видя отново. Направихме подобрения в нощната смяна и медицинския режим. Няма да избягате отново.

— Ти си кучка — каза Макс благо на сестрата. — Сега ни заведи при Робард, преди наистина да си ме разярила.

Цветът изчезна от лицето на Уитком, а Джейс хвърли изненадан поглед на Макс и прикри усмивката си.

Няма начин Сара да се обърне, за да види какво е изплашило садистичната сестра. Мак вероятно можеше да бъде много заплашителен, ако поискаше. Странното бе, че тя не се боеше от него. Споменът за нежното му докосване миналата нощ проблесна в ума ѝ.

Уитком се завъртя на медицинските си обувки.

— Ще ви отведе до офиса на д-р Робард. — Крачейки бързо, тя заклати обляя си задник, повеждайки ги по коридорите.

Сара изпъна рамене и тръгна след нея.

— Той няма да ви даде досието ми — прошепна тя.

— Да, ще го даде — прошепна в отговор Макс.

Нещо ѝ крещеше, силно и шумно, да се махнат от сградата. Инстинктите ѝ буквално пищяха.

Сара спря и тръгна отново едва когато Макс побутна рамото ѝ. Красиви акварелни картини висяха по стените на коридора, но индустриалните плочки, покриващи целия под, с черните линии помежду им, не спираха да привличат погледа ѝ. Те блестяха под светлината на флуоресцентните лампи и все пак все едно бяха пропити с отчаяние. Тя си пое дълбоко дъх.

— Това място би подлудило всеки — промърмори Макс.

Сестрата спря до тясна дъбова врата, почука и я отвори леко.

— Д-р Робард, госпожица Прингъл се върна — сумтейки, тя се отдалечи.

Сара поведе групата напред.

— Здравсти, докторе.

Вратата се затвори, а тримата войника образуваха непробиваема стена зад нея.

Прошарената коса на Робард бе същата като поддържаната му брада. Той седеше зад папки и досиета, наредени високо върху бюрото му от стъкло и хром. Цветът се отече от лицето му. Той се поизправи, а сивите му очи се разшириха.

— Госпожице Прингъл, колкото е хубаво да видя, че сте в безопасност.

— Мерси. Страхотно е, че се връщам.

— Аз, ами, не разбирам. — Робард се отпусна отново на мястото си, позволявайки на погледа си да се плъзне зад нея.

— Семейството на госпожица Прингъл ни нае да вземем нея и досието ѝ, преди да я преместим в друго учреждение. — Конн измъкна някакви документи от джоба си, разтваряйки ги и подавайки ги на лекаря.

— Както може да видите, всичко е законно. Семейството ѝ искаше да я доведем първо тук, за да може да бъде изписана както подобава.

Какви простотии. Сара се стараеше да изглежда спокойна.

— Не мисля така. — Робард потърка брадичката си. — Определено мога да копирам и да ви изпратя досието ѝ, но няма как просто да ви го дам. — Погледът му се плъзна през стаята.

Мъжът не бе глупак. Беше повярвал в лъжите на Андрю, но това не бе изненадващо. Брат ѝ бе страхотен лъжец. И макар лекарят никога да не се бе държал гадно с нея, нито за миг не бе обмислил, че може би тя казва истината.

— Имам право на достъп до досието си, докторе. — Вероятно. Би трябвало да има някакъв федерален закон за това.

— Всъщност — той прочисти гърлото си и пот изби на челото му, — имайки предвид, че утре има дело за вашето освидетелстване, не, нямате това право.

Уау! Лекарят винаги бе толкова спокоен и студен... войниците сигурно адски са го изплашили. Дори ръцете му трепереха, докато затваряше папката, прокарвайки ръка по корицата ѝ.

Макс направи крачка напред.

— Какво имате предвид с това, че има дело за освидетелстването ѝ? — Гняв и загриженост лъхаха от тона му.

Сара се намръщи.

— Това значи, че онзи глупак, брат ми, е повдигнал дело, за да бъде обявена за невменяема и да може да сложи ръка върху семейните фондове. — Андрю я бе изпратил в „Бранкрест“ за тримесечно оценяване... след като бе издействал заповед от съда. Сега очевидно е

преминал направо към това да я обяви за невменяема, използвайки уменията си като адвокат.

Джейс изръмжа ниско.

— А какво за акциите от „Прингъл Фармасютикъл“? Тя не може да ни ги прехвърли?

Шокът я накара да направи крачка назад. Копеле. Нима всичко това е било заради акциите от компанията на дядо й? Под гнева й се прокрадна болка. Макс я бе целунал. Беше се държал сякаш я харесва.

— Няма да получите акциите ми.

Макс се обърна към нея, а челюстта му бе твърда като гранит.

— Искаш ли да се обзаложим?

Това беше.

— Ще ви помогна да вземете досието ми оттук, но след това ме оставяте сама. — Тя погледна Джейс. — Главният архив е на третия етаж в северния ъгъл. Търсете в оранжевите шкафове. Всичко е в стари картонени папки. Също така има вътрешна компютърна система с досиета.

— Мога да я взривя. — Джейс потърка ръце една в друга. — Чао-чао компютърна система.

Двамата с Конн излязоха от стаята.

Сара се фокусира върху лекаря и, подпирайки и двете си ръце на бюрото, тя се наведе, оставяйки ясни отпечатъци.

— Искам си досието. Веднага.

Вратата встрани от бюрото на Робард се отвори и се появи дуло на пистолет.

— Боя се, че вече е при мен. — С бяло лице и червена коса с черни връхчета, Кърджанът озъби острите си резци срещу тях.

ГЛАВА 5

Сара отвори уста, неспособна да изкрещи.

По-бързо, отколкото ума ѝ можеше да засече, Макс я бутна зад себе си, хвърляйки се към нападателя. Пистолетът стреля, куршумът прониза гърдите на Макс и го отпрати назад върху едно от креслата. Той се изправи бързо и, прескачайки бюрото, събори папките и листовете по земята.

Той сграбчи Кърджана през кръста. Блъснаха се в страничната врата, разцепвайки дървото на парчета. Странен зелен лазер излезе от оръжието, правейки кръгли дупки в тавана. Макс измъкна оръжието, хвърляйки го през стаята. Пистолетът падна под креслото. Звук от удряне на плът в плът бе последван от стонове и ръмжене.

Кърджанът беше няколко сантиметра по-висок от Макс, който бе малко над два метра висок. И все пак Макс бе грамада. Бърза, добре обучена грамада. Той удари с лакът лицето със светещи лилави очи на Кърджана, след което нанесе удар, който строши ребрата му. Те изпукаха като цепеница в огън.

Д-р Робард скочи и избяга от бюрото, блъскайки се в Сара.

— Бягай! — Дългите му костеливи пръсти стиснаха ръката ѝ. — Бягай, по дяволите.

Замръзнала, тя не можеше да помръдне, вперила поглед в смъртоносния двубой.

Кърджанът обви крака около кръста на Макс и се извъртя настрани, хвърляйки го срещу стената. След което се насочи към нея.

Тя изпищя.

Макс скочи на крака, сграбчи Кърджана за колана и го дръпна назад.

Сара се обърна, за да побегне, и, спъвайки се, се блъсна в гърдите на д-р Робард, събаряйки го на стола. Двамата се сринаха на пода, преплели крайници. Брадичката ѝ се удари в рамото му. Болка парализира лицето ѝ. По дяволите, това болеше.

Робард беше под нея, а очилата му стояха накриво. Тя поклати глава, вдигайки се на колене и ръце. Студените плочки смразиха дланите ѝ, докато се опитваше да се изправи на крака. Задъхвайки се, тя успя и обърна глава към борбата.

Макс вдигна Кърджана, завъртя торса си и тръшна чудовището върху бюрото. Стъклото се пръсна.

Сара се наведе и проплака, когато част от стъклото поряза рамото ѝ. Подпирайки се на стола, тя се опита да се изправи.

Кърджанът остана неподвижен на пода, висейки върху хромираните крака на бюрото. Кръв се стичаше от ужасяващото му бяло лице към гъстата му коса.

Макс дишаше тежко, а от раната на брадичката му капеше кръв.

— Колко още от тях има тук?

Д-р Робард се плъзна назад, отдалечавайки се от Сара, преди да се изправи. Изтривайки потта от челото си, той каза:

— Само този. Но ви чакаше два часа, скрит в шкафа.

Сара се обърна към лекаря.

— Е, вече вярваш ли ми?

— Да. — Мъка изпълни интелигентните очи на лекаря.

Чакай малко. Сара се обърна бавно към Макс.

— Знаел си. Всичките тези пистолети, ножове и оръжия са били, защото си знаел, че той може да е тук.

Макс сви рамене.

— Когато свалихме сайта ти, беше логично да дойдем тук за досието ти. Вероятно са го пратили, след като избягахме от мотела. Тъй че да, беше възможно да има някой тук.

Миризмата на сяра изпълни въздуха. Бърз като мълния, Кърджанът скочи към Макс, забивайки острие в рамото му и юмрук в лицето му. Макс се препъна назад, в устата му блеснаха остри резци. Той изръмжа, сграбчи Кърджана и го хвърли през двойния прозорец.

Животински вик се изтръгна от гърлото на мъжа, когато слънцето докосна плътта му. Пламъци лумнаха по кожата му. Към небето се заиздигаха облаци дим и чудовището се срина на земята. Мъртво.

Макс се обърна бавно към нея с остри резци и ярки розови очи, напълно различни от досегашните му кафяви очи.

Вампир. Истински вампир. Ушите на Сара започнаха да пицят. Тя направи крачка назад и пред очите ѝ се спусна мъгла. Тогава целият свят потъмня и тя се стовари на пода, изгубила съзнание.

* * *

Сара се събуди, когато хеликоптерът кацна и перките му спряха да се въртят. Бе обградена от топлина.

Държаха я силни ръце, а до ухото ѝ с равен ритъм туптеше сърце. Ароматът на пресен кедър изпълваше въздуха. Макс. Дупето ѝ почиваше на бедрата ѝ. Желанието, с което се бореше, отново пламна в нея.

В следващия миг реалността блесна под затворените ѝ клепачи. Вампир. Мъжът бе чудовище. Тя го бутна, опитвайки се да се откъсне от него.

Страничната врата се отвори и той стъпи на покрива. Ботушите му хрущяха шумно върху настилката. Вятърът замота косата ѝ. Една голяма ръка обгърна главата ѝ, притискайки я към гърдите му.

— Стой мирно, милая. В безопасност си.

Заглушено ридание се изтръгна от гърдите ѝ. Тя стисна силно очи. Концентриране. Трябваше да се концентрира, за да се измъкне от тази каша. Силните мускули на Макс се стегнаха и той бързо пресече покрива, слизайки по стълбището и надолу по коридора. Той махна ръката си и Сара вдигна глава.

Тапети с есенни мотиви покриваха стените, напомняйки ѝ за офиса на директора в училището, където бе преподавала. В пентхауса на хотела Макс премина през покрития с мрамор под, преди нежно да я положи на широкия диван. След това бавно отстъпи назад.

Тя приседна на края му, готова да побегне. Вибрации преминаха през нея... бавно и лениво. Диванът беше нов. Някой... жена... която бе бродирала интересните листа по него, се бе наслаждавала на работата си, тананикайки си през цялото време. Сара пое дълбоко дъх.

— Беше прострелян и намушкан.

— Лекувам се бързо.

Гледката към Маунт Рейнър, разкриваща се през панорамния прозорец, улови погледа ѝ, карайки я да обърне глава.

— Е, вампирите имате пари, така ли? — Сара се фокусира отново върху него.

Усмивката му бе същата като веселието в погледа му. Кафявите му очи бяха много по-светли и по-живи от контактните лещи, които носеше.

— Доста си енергична, Сара. — Топлота и одобрение изпълваха гласа му.

— А ти си подмолен, лъжлив, крадящ пари... вампир. — Гневът се надигна толкова бързо в нея, че кожата ѝ настръхна. Тя скочи на крака. Само като се сетеше, че бе привлечена от него. Гадост. Направо отврат. Тя вече не изпитваше влечение към него. Тялото ѝ я нарече лъжкия. Но да лъже себе си, бе приемливо.

— Е — той прокара ръка през гъстата си коса, оставяйки я секси и разрошена, — аз съм открит, честен и нямам никакъв интерес към парите ти. Просто не ти казах абсолютно всичко.

— Ти си вампир... — Или е преживяла психически срив, докато беше в „Бранкрест“, и сега е в някаква странна кома. — ... което вероятно е причината дарбата ми да не работи при теб. Защото не получавам изображения, щом докосна нещо твое.

— Да, вероятно е така. — Той погледна надолу към съдраната си тъмна тениска. — Аз съм вампир и ние сме във война с Кърджаните.

Мислите звъняха през съзнанието ѝ като звънче на пинбол машина.

— Но ти имаш белези. Не си ли безсмъртен?

— Безсмъртен съм... с изключение на това, че мога да бъда обезглавен, или, ако загубя всичката си кръв, да изпадна в мозъчна смърт. — Погледът му блесна и той погледна към нея. — Белезите. Можем да бъдем белязани, но не е особено лесно. Тогавя бях млад.

Тъга премина през тялото ѝ. Тя изпъна гръбнак. Сега не бе време да го съжалява.

— Ти си вампир.

— Да. Ние сме добрите, Сара... и се нуждаем от помощта ти.

О, не, нямаше начин.

— Вече ти помогнах. Имаш досието ми от лудницата. — Мислите звъннаха в ума ѝ и тя се задъха. — Чакай малко. Какво направи с д-р Робард? — Той я бе дрогирал и отказваше да ѝ повярва,

но не се бе държал гадно с нея. Вероятно помагаше много на наистина лудите хора.

Вампирите трябваше да го убият, за да запазят тайните си, нали?

— Лекарят е добре. — Макс се приближи до полираната маса и започна да сваля оръжията си, пускайки ги с леко потропване.

Тя погледна пистолета. Ако само успееше да мине покрай него...

— Дори не си го помисляй. — Раздразнение и предупреждение изпълваха тона му.

— Закълни се, че не си убил лекаря.

— Кълна се. — След като свали оръжията си, Макс измъкна тениската си през глава. Почти излекувана рана розовееше на рамото му. Загоряла кожа покриваше мускулите му, а плочките му се стесняваха към тесен кръст. Толкова мъжествен.

Тялото на Сара пламна. Коленете ѝ омекнаха. Тя поклати глава. Тялото ѝ може и да желаете мъжа, но умът ѝ знаеше по-добре.

— Превърна ли лекаря във вампир? — Господи, дали щяха да преобразят и нея? Дори представата да ѝ се налага да пие човешка кръв я накара да иска да повърне.

Макс изсумтя.

— Не може да превърнеш някого във вампир. Ние се раждаме такива. Просто още една раса на земята.

Е, това беше нещо ново.

— Вампирите и Кърджаните имат ли родствена връзка?

— Не. Имаме един и същ брой хромозоми, но сме прекалено различни. Трябва да сме напълно различни раси. — Той изръмжа, изричайки последните думи сякаш да убеди сам себе си.

— Хромозоми?

— Да. И Кърджаните, и вампирите имаме тридесет хромозомни двойки. — Макс почеса раната. — Седни, Сара. Трябва да поговорим.

Тя погледна към купчината оръжия и седна.

— Пиеш ли кръв? — Щеше ли да изпие нейната?

— Имаме нужда от кръв подобно на теб. Но прием кръв рядко по време на битка или... по време на секс.

Тялото ѝ веднага пламна от ниския му глас, а зърната ѝ се втвърдиха. Секс и хапане. Кой знае? Тя си пое дълбоко дъх.

— Слънцето не те убива?

— Не. Нямаме проблем със слънцето. Но то убива Кърджаните. Сега трябва да поговорим.

Мъжът определено искаше да говори, а?

— Цялата ми реалност се срива, и то не за пръв път. С какъв странен факт искаш да ме нападнеш сега, Макс.

— Няма факти, има само интерпретации. — Той седна срещу нея.

— Сериозно? Ще ми цитираш Ницше? — Добре изглеждащ, силен и образован. Кой, по дяволите, беше Макс?

— Извинявай. — Той въздъхна, потърквайки брадичката си. — Учих го, за да преподавам на Джейни... образователните телевизионни предавания не са достатъчни. Но не се справям много добре. Обаче, харесвам Ницше.

— Очите ти кафяви ли са, или розови? — Въпросът се изплъзна от нея, преди да успее да го спре.

Проклето любопитство.

— И двете. Вампирите имат два цвята на очите и допълнителният цвят се появява, когато сме емоционални или стресирани.

— Това е странно.

Вратата се отвори и Конн влезе, пресичайки стаята, за да дръпне един стол от масата и, завъртайки го, да се настани на него.

— Е, нека да поговорим. — Тъмнозелени, почти металически очи светеха срещу нея.

— И ти си вампир. — Сара се облегна назад на дивана, кръстосвайки крака. Достоянство... трябваше да покаже достойнство и класа... и да ги разтърси. Легендите трябва да са верни. И дървен кол в сърцето би трябвало да ги убие. Вероятно.

— Да. Както и Джейс, и брат ни Дейдж, който също така е и наш крал — кимна Конн.

— Опитвайте се да спасите краля. — Сара погледна към оръжията. Там нямаше кол. — Трябва ми кол.

Конн сви рамене.

— Коловете не могат да ни убият.

Е, това беше гадно. Тя въздъхна.

— Къде е Джейс?

— Преглежда досието ти в съседния пентхаус. — Макс се наведе напред. — Разкажи ни за нощта, в която видя Кърджана, Сара.

Тръпка премина през гръбнака ѝ. Тя скръсти треперещите си ръце в скута. Макар да не искаше да го обсъжда, нямаше причина да крие каквото и да е било, особено след като Джейс в момента четеше досието ѝ, пълно с докладите на д-р Робард.

— Добре. Отидох в офиса на брат си през нощта, за да го попитам за последните финансови доклади на лабораторията „Меркурий“. Главните офиси са отделно от лабораториите и Андрю работи там, в центъра на Сиатъл.

Дядото на Сара бе отгледал нея и Андрю, след като майка им ги изостави. Беше оставил голяма част от акциите на медицинската компания за проучвания на нея, но Андрю ръководеше всичко като изпълнителен директор. Тя винаги бе искала да преподава, и дядо ѝ я бе окуражавал да следва мечтите си. „Компанията винаги ще бъде тук, красавице“, казваше ѝ той с плътния си глас, вдъхващ успокоение и безопасност.

Спомените изпълниха Сара и тя погали бродерията на дивана, позволявайки на радостта на жената, която го е създала, да я изпълни.

— Трябваше да наредя Андрю да бъде махнат от поста преди години. Но го съжалявах. Той беше преминал през ада, когато дядо ни взе. — Макс също бе преминал през ада като дете. И все пак бе обърнал гръб на лошото си детство и бе станал защитник. Може би трябваше да скъса връзките си с Андрю преди години.

Тя въздъхна.

— В докладите пишеше, че огромни количества пари са пренасочени към някакви проучвания, но нямаше никакъв смисъл. Нямаме никакви продукти, никакви текущи разработки, нищо. — Гласът ѝ потрепери и тя пое нервно дъх.

Макс се пресегна, хващайки успокоително ръката ѝ.

За един кратък миг тя позволи на топлината му да я успокои.

— Същата нощ се качих на последния етаж и чух някакви звуци от малката конферентна зала. Досещайки се, че Андрю е вътре, аз се насочих натам. — Би дала почти всичко, да върне назад този момент. Просто да се обърне и да си тръгне.

— Какво видя? — попита тихо Макс.

— Завих зад ъгъла и се блъснах в Лила Смит, която бе една от маркетинг анализаторите ни.

Красива, червенокоса тридесетгодишна жена, която бе в компанията от почти пет години. Ужасът в очите ѝ щеше да преследва Сара до края на дните ѝ.

— Лила се опитваше много тихо да се добере до асансьора. Побутна ме и ми прошепна да бягам. — В гласа на жената бе имало толкова много страх, че Сара въобще не бе задавала въпроси. Бяха хукнали обратно към асансьора, натискайки бутона да го повикат.

Сара пое дълбоко и разтреперано дъх.

— Мъжките гласове станаха по-силни, спореха, и един от тях изкрещя нещо за вирус и за това как вампирите са намерили начин да спрат катализатора. Имали нужда от нови данни. Нищо от това нямаше смисъл. Андрю изхвърча от конферентната зала, следван от... — Гласът ѝ секна, когато се поколеба. Господи! Вече знаеше как да го нарича. — ... един Кърджан.

Макс обърна ръката ѝ, вплитайки пръсти с нейните.

— Какво стана след това, Сара?

— Започнахме да блъскаме по вратата на асансьора. — Ръцете ѝ трепереха неудържимо. — Тя най-последно се отвори. Бързо. Той се движеше толкова бързо. — Само за секунда Кърджанът бе хванал Лила, извисявайки се над нея. — Той заби зъбите си... имам предвид, резците си в шията ѝ и засмука. — Кръв. Толкова много кръв имаше, когато Лила се свлече на пода.

Сара се задави. Притискайки с ръка устните си, тя пое въздух през носа си.

— Дишай дълбоко, скъпа. Добре си. — С едно плавно движение Макс изостави мястото си и седна до нея на дивана, обвивайки тежката си ръка около раменете ѝ. — Продължавай да дишаш.

Конн се наведе напред и странни сиви искри проблеснаха в зелените му очи.

— А след това?

Андрю бе притичал покрай ъгъла с разрошена коса и бледо лице. Заковавайки се на място.

— Помислих, че Андрю ще ми помогне. — Разбира се, никога не са били близки. — Но той не го направи — прошепна тя. Андрю бе

погледнал Кърджана и бе попитал как, по дяволите, ще оправи тази бъркотия. — Името на Кърджана беше Ерик.

Конн изпусна шумно въздуха.

— Интересно. — Погледът му се стрелна към Макс. — Братът на Франко, ученият, се казва Ерик. — Конн отново се фокусира върху Сара — Франко е лидерът на Кърджаните.

Макс кимна кратко.

— Как успя да избягаш, скъпа?

— Скочих в асансьора точно когато вратите се затваряха. Веднага отидох в полицията да съобщя за убийството, за вируса, за вампирите. Полицайте не ми повярваха. — И все пак бяха изпратили кола на местопрестъплението.

— Ами Лила? — попита Макс.

Изтощение накара раменете ѝ да се отпуснат.

— Полицията я намери точно там, където беше умряла. Андрю имаше алиби... заяви, че не бил там. — Тя се зачуди колко ли е платил на тримата си приятели за покер, един от който беше съдия във Върховния съд, за да има това солидно алиби. — Полицията прецени, че не съм достатъчно силна, че да убия някой по този начин. — Затова бяха започнали да търсят опасния убиец.

Тя прехапа устни, за да спре треперенето им.

— Бях заведена за психологична оценка, която не мина особено добре.

— И се озова в „Бранкрест“ за тримесечна оценка. — Макс помилва раменете ѝ.

— Да. Издържах два месеца, преди да избягам. — Там имаше прекалено много повърхности за докосване, прекалено много измъчени души, оставили спомените си по предметите. — Няколко пъти се питах дали не съм си представила случилото се, дали наистина не съм луда.

— Не си — каза Макс.

Може би. Но фактът, че тялото ѝ пламна за живот в мига, в който той седна до нея, свидетелстваше за лудост. Те бяха от две различни раси.

— Е, сега какво?

Конн я погледна, изглеждаш малко по-опасен, отколкото когато пъхаше ножове и оръжия по дрехите си по-рано.

— Сега? Планираме да купим акциите ти. Трябва ни информацията от лабораторията „Меркурий“ на „Прингъл Фармасютикъл“.

— Защо?

Конн погледна нагоре, вдигайки вежди.

— Макс?

— Тя знае по-голямата част. — Макс я погледна в лицето. — Кърджаните са създали генетичен вирус, който атакува половинките ни и обвърква хромозомните им двойки, сваляйки ги от вампирска половинка до човек, а може би и по-надолу.

— Половинки? — Думата накара пеперуди да запърхат в стомаха й. — Значи половинките ви имат повече хромозомни двойки от човек?

— Да. Ние се обвързваме с човешки жени и хромозомните им двойки стават двадесет и седем.

Как, по дяволите, бе възможно това?

— Ти имаш ли си половинка?

— Не.

Надежда. Тя премина през вените й, последвана от истинско раздразнение. Не я бе грижа дали Макс има половинка. Тя въздъхна. Харесваше този мъж. Без значение дали е вампир, или не.

— Какво общо има това с моята компания?

Макс потърка тила си.

— Катализаторът забързва развитието на вируса. Нашите учени успяха да създадат лекарство, което се свърза с катализатора и го обезвреди... точно навреме да спаси една бременна половинка. Но, ами, обикновено използваме човешки учени, които да свършат работата... макар те да нямат представа върху какво работят.

— И? — Какво не беше наред да работят с хората? Сара се намръщи. Тя бе човек.

— Един от тях видял потенциална информация за протеина и изпратил проба на свой колега във вашата лаборатория „Меркурий“. — Конн извади телефона от джоба си. — Колегата му е комбинирал протеина с антивирус за лечение на СПИН и на практика е обезвредил силата на протеина да се свързва. Правейки го безполезен... за да не може да се свърже с нищо, подобно на катализатора. Прегледахме данните миналата седмица в деня, след като избяга. Блогът и сайта ти се появиха и Макс дойде, за да те намери.

Шумна въздишка се изтръгна от гърдите на Макс.

— Трябват ни данните, за да намерим слабото място на катализатора, преди Кърджаните да го намерят първи. Те ще опитат да заразят половинките ни, и няма да имаме време да забавим процеса, когато вирусът набере скорост.

Тя потърка очите си със свободната си ръка.

— Защо просто не вземете данните? — Все пак те бяха войници.

Със сигурност можеха да проникнат в лабораторията.

Макс стисна ръката ѝ.

— Вярваш или не, лабораторията „Меркурий“ има най-добрата охранителна техника, която съм виждал. Проектирана е от „Хоумланд Секюрити Ресърч“. Наскоро взривихме сграда, за да се доберем до нея, което не можем да направим. Нито пък Кърджаните.

Тя бе виждала финансовите извадки за лаборатория „Меркурий“... нищо чудно, че бюджетът ѝ бе така висок.

— Ами Андрю? Той има достъп, нали?

— Не — Конн прочете нещо на екрана на телефона си, — той е изпълнителен директор на компанията, но лаборатория „Меркурий“ работи с договори на правителството на Съединените щати и протоколите за сигурност точно на тази лаборатория не са му известни. Той е бизнесмен, не изследовател.

Макс кимна.

— Само собственикът или, в случая, главният акционер може да изиска достъп... който за момента си ти.

— До изслушването утре. — Ако Сара бъде обявена за невменяема, Андрю щеше да получи акциите ѝ и или щеше да ги продаде на Кърджаните, или да им осигури достъп до разработките.

— Точно така. — Конн прибра телефона си. — Трябва да докажем, че не си луда.

Макс поклати глава.

— Не ние, друже. Ти заминаваш за Ирландия. Върви и прибери половинката си.

Сара наведе глава настрани. Искаше ѝ се да научи повече за това обвързване, но щеше да пита Макс по-късно.

— Ирландия?

— Да — Конн се изправи. — Дадох ѝ време... ами... да приключи с ученето, преди да я прибера у дома. Времето за това

настъпи. — Три стъпки го отведоха до вратата. — Прав си, Макс. Но оставам Джейс тук за подкрепление. — Той се обърна, а бездънните му зелени очи потъмняха. — Ти си много смела жена, Сара. Благодаря ти за помощта.

Паника се надигна в нея, докато вампирът излизаше. Смела? Не и след милион години. Достатъчно отчаяна, че да се бори? О, да.

Настана тишина.

— Е — погледът ѝ продължи да гледа към затворената врата, — как ще докажем, че съм с всички си.

— Имаме план — промърмори Макс, помагайки ѝ да се изправи от дивана.

Светът се завъртя и тя едва се сдържа да не се потопи в топлината му. Той я пренесе през невероятния пентхаус до спалнята, нежно оставяйки я да стъпи на мекия плюшен килим.

— Засега поспи малко. — Той целуна бързо устните ѝ и затвори вратата след себе си.

Отново сама. Устните ѝ горяха, а чувствителната кожа зад коленете ѝ бе изтръпнала от захвата му. Имаше два варианта. Първият бе да избяга и да се отдалечи колкото може повече от тази каша. Вторият да съблазни вампира и да се отдаде на болезнения копнеж, измъчващ тялото ѝ.

Което и да избере, всичко бе опасно.

ГЛАВА 6

Чудовища... големи, чудовища с бели лица... преследваха Сара през лаборатория, направена от камък. Тя изплака и се скри в един шкаф, с поглед, насочен към приближаващия се към нея Кърджан. Пръстите му се превърнаха в игли. Големи, опасни, вампирски убийствени игли. Тя изпищя.

— Сара. Милая, събуди се. — Нежни ръце милваха раменете ѝ.

Ароматът на чисто изпълни носа ѝ. Тя отвори очи и пред нея се появи мъж.

— Макс. — Тя се отпусна с въздишка.

Леката лунна светлина танцуваше по лицето му, карайки ъгловатите му черти да изпъкват. Само едно копче придържаше краищата на ризата му едно до друго, сякаш я бе облякъл на път за спалнята. Той седна на леглото.

— Имаше кошмар.

Тя се поизправи, сядайки и облягайки гръб на огромната табла на леглото. Вибрациите от мъж, четящ роман с мистерии, преминаха през нея, но тя ги прогони. Изглежда последния човек, докоснал таблата, е бил сам. Слава на бога! Тя седна, замисляйки се за миг. След това издиша дълбоко.

— Бях заспала.

— Това е добре. — Макс смъкна кецовете ѝ с няколко бързи движения. Той масажира нежно всеки от краката ѝ и тя едва не простена от невероятното удоволствие.

— Заспивай отново... този път под завивките. — Той пусна краката ѝ на леглото и се изправи, насочвайки се към вратата.

— Ще останеш ли? — попита тя тихо.

Той спря. Раменете му се напрегнаха и не се обърна.

— Не съм в настроение за гушкане, Сара.

— Нито пък аз. — Нещо в нея се успокои. Той бе грамаден и силен. И тя го желаше... повече, отколкото някога бе желала друг мъж. — В настроение съм за теб.

Той се обърна, а металическите му очи потъмняха.

— Сара. Има много неща, които не разбираш. — Увещаване изпълни тона му, докато по скулите му се появи лека руменина. Желание. Похот. О, той я искаше.

— Да. Пестеливо раздаваш информацията. — Неудобство премина през нея. — Аз не съм лесна, Макс. Имам предвид, обикновено не отправям покани. — За двадесет и осем годишния си живот бе имала двама любовника. Но когато се изправи пред мъж като Макс, почти не можеше да си спомни лицата на тези преди него.

Порочна усмивка изви устните му.

— Не съм си помислял, че си лесна. Обаче си адски сексапилна.

На него този поглед на лошо момче изглеждаше много по-смъртоносен, отколкото опасен.

И въпреки това, вместо да изпита страх, сурова нужда пламна под кожата ѝ.

— Е. Може ли това да се случи, без да ме превърнеш във вампир? — тя се стараеше да звучи весело и обиграно, но бе останала без дъх. От нужда.

Той вдигна рамене.

— Вече ти казах. Вампирите се раждат, не биват създавани. Никой не може да те превърне във вампир.

— Ами половинките? — Въпросът се изплъзна от нея, преди да успее да спре.

— Няма да се обвържа с теб — каза той, а челюстта му се стегна.

Болка премина през нея, изненадвайки я със силата си. Беше го помолила само за една нощ... но той можеше да поиска нещо повече.

— Значи предлагаш чукане без бъдеще помежду ни?

Той се усмихна. Въздухът между тях се изпълни с напрежение.

— Продължавай да говориш така, скъпа, и ще предложи пляскане.

Тя едва не възкликна. Той я заплашваше. Не би трябвало да звучи така секси. Темпераментът я накара да вирне брадичка. Вълнение забърза ритма на сърцето ѝ, но темпераментът победи.

— Не се тревожи, Макс. Промених решението си. Може да идеш и да се обвържеш с някоя осемнадесетгодишна цицорана, ако искаш — заяви тя, прехапвайки устните си.

— Не, не мога. — Веселието в гласа му разпали още повече темперамента ѝ.

Погледът му се насочи към зърната ѝ... нейните твърди, щръкнали, копнеещи зърна. Той направи крачка напред със стиснати юмруци. Електрическо розово блесна, заменяйки кафявото в погледа му.

— Вампирите се раждат само мъже. Много от половинките ни са човешки жени. Жени с дарби.

Той направи още една крачка към нея, видимо насилвайки се да спре.

— Такива жени се срещат много рядко.

Гласът му, така тъмен, така секси, стопли кръвта ѝ. Гърдите ѝ започнаха да се надигат, дишайки бързо. Тя опита да успокои дишането си, но огнената топка в стомаха ѝ не ѝ позволи. Не бе изпитала нищо към Джейс или Конн, а те също бяха вампири. Само към Макс. Това би трябвало да значи нещо.

— Значи съм потенциална половинка? Една от малкото?

— Да.

Объркване премина през мозъка ѝ.

— И въпреки това не съм за теб. — Исусе! Не беше като да предлага на мъжа да са заедно до края на дните си.

— Не — той пхна ръце в джобовете си, — няма да си взимам половинка, скъпа.

Тя извъртя очи.

— Ах, разбрах. Работата ти е прекалено опасна... ти си самотен вълк... не заслужаваш любов... — Изричайки всички тъпи извинения, които бе чела в любовните романи напоследък, тя позволи на сарказъма ѝ да излезе на повърхността.

Той вдигна вежди.

— Помниш ли, че споменах пляскане? Дланта започва да ме сърби.

Уязвимостта ѝ се бореше с нуждата. Тя се завъртя, спускайки крака към пода и заравяйки пръсти в килима.

— Не се боя от теб.

— Значи не си толкова умна, колкото мислех. — Той изхлузи ботушите си. — А в отговор на това, което каза... — Той вдигна показалеца си. — Първо, работата ми е опасна, но ще те защитя. —

Вдигна втори пръст. — Второ, въобще не съм и близо до вълк... бил той единак или не. Повярвай ми, познавам няколко. И последно... — Вдигна трети пръст. — Любовта е нещо, което никога не съм разбирал.

Той изрече последното някак небрежно. Колко жалко.

— Значи затова не искаш половинка?

— Не. — Той изхлузи тениската през главата си. — Половинките ни са в опасност... много по-голяма от обикновено. Вирусът, който опитваме да излекуваме, ги унищожава.

Тя не откъсваше поглед от силното му лице, не към спирация дъха гръден кош.

— Обвързването завинаги ли е?

— Да. Когато вампир се обвърже с жена, нейните хромозомни двойки достигат двадесет и осем, което я прави почти безсмъртна. Може да умре от обезглавяване точно като вампирите. — Ръцете му се насочиха към копчетата на дънките му. — Вирусът унищожава връзката между двойката и възвръща хромозомните двойки. Не сме сигурни дали ще спре, когато ги направи хора, или ще продължи, докато от тях не остане нищо.

Той защо си сваляше дрехите? Тя се измъкна от леглото и се изправи, за да го погледне в лицето.

— Не съм те молила да се обвързваш с мен.

— Да, милая, знам това. — Копчетата на дънките му се разтвориха. — Но можеш да почувстваш това... между нас... така, както го усещам и аз. Нещо, което е тук. — Той докосна с пръсти гърдите си, докато изритваше дънките си, оставайки гол. Възбуден гол мъж. Един много надарен мъж. — Просто си помислих, че трябва да знаеш всичко. Повечето мъжки вампири хапят по време на секс. Аз няма да захапя... шията ти. Сега си свали дрехите.

Горещина премина през лицето на Сара. Бикините ѝ подгизнаха. Секси. Мъжът бе прекалено секси, за да е истински.

— Какво значи това? Милая?

— Има няколко значения, едно от тях е красива моя. На руски. — Той повдигна вежди. — Отива ти. Сега се съблечи.

През цялото ѝ тяло премина топлина. Отиваше ѝ? Беше си го поискала... и, господи, наистина го желаше. Въздишайки, тя измъкна блузата през главата си.

— Много красиво. Зърната ти приличат на бонбони. — Той пристъпи към нея, притискайки я към стената с мускулестото си тяло. Твърд и пълен, членът му се опря в нея с мъжко настояване.

Студено и небрежно, тя се насили да се усмихне.

— Мерси. — Посегна към копчетата на дънките си.

— Нека аз. — Големи и задебели, ръцете му покриха нейните.

— И аз мога да го направя. — Контрол... трябваше да запази част от контрола си.

— Ах, скъпа... — Той притисна и двете си ръце към раменете ѝ, милвайки бицепсите ѝ, и надолу покрай лактите, обхващайки китките ѝ. — Може би трябва да внимаваш как играеш.

Ниският му тон се насочи директно към клитора ѝ. Горещина и влага избухнаха между бедрата ѝ единствено заради него. Тя стисна силно крака, въздържайки се да не се отърка в него.

— Не си играя.

— Нито пък аз. — Той стисна нежно ръцете ѝ, вдигайки ги над главата ѝ, и ги задържа там с едната си голяма ръка. — Ето така.

Тръпка изви гръбнака ѝ, притискайки зърната ѝ към топлата му кожа.

Чисто удоволствие се изстреля от гърдите към женствеността ѝ. Светкавици проблеснаха зад клепачите ѝ.

— Макс. — Искаше думите ѝ да прозвучат като заповед, но излязоха от устните ѝ като молба. Но не я бе грижа.

Тихо ръмжене се изтръгна от гърдите му.

— Кажете отново името ми по този начин, скъпа, и може да свърша на мига. — Хладен въздух докосна кожата ѝ, когато той се отдръпна достатъчно, че да разтвори длан върху корема ѝ. — Първият път, когато те видях и се опита да ме ритнеш, си представях точно това. Толкова си секси и влажна за мен.

Пръстите му се плъзнаха между гърдите ѝ, надолу към копчето на дънките ѝ. Обгръщайки тялото ѝ, той мушна ръка под дънките ѝ и стисна леко дупето ѝ.

— Когато видях това сладко задниче да виси през прозореца, започнах да се надявам да имам възможността да впия зъби в него. — Той прокара пръсти към извивката, милвайки мястото, където дупето ѝ се срещаше с бедрата ѝ.

Тих стон се изтръгна от нея. Толкова много усещания... горещина и нужда се надигнаха в нея толкова силно и толкова бързо, че дъхът ѝ секна. Докато опитваше да се фокусира, да възвърне част от контрола си, дънките ѝ се свлякоха на пода заедно с бикините ѝ.

Той пусна китките ѝ.

Най-силният мъж, който бе виждала, се отпусна на едно коляно пред нея. Тя опита да възрази, извъртайки се настрани, но силната му ръка я стисна, задържайки я на място.

— Макс...

Устните му я намериха. Тихо сумтене, изпълнено с мъжко одобрение, извибрира срещу клитора ѝ. О, господи! Главата ѝ се отпусна назад върху стената, покрита с тапет. Широките му пръсти помилваха гънките ѝ, плъзвайки се между тях нежно и сигурно. Езикът му се показва навън да си поиграе.

Тръпки разтърсиха коленете ѝ. Мълнии проблеснаха зад клепачите ѝ. Удоволствие, толкова интензивно, толкова унищожително я изпълни до степен, че вече не можеше да се държи на крака. Тя притисна ръце към стената, опитвайки да остане права.

Втори пръст се присъедини към първия, обладавайки я с бавни, сигурни тласъци. Безпомощна, тя започна да се върти срещу него.

Стенейки гладно, устните му обвиха клитора ѝ и го засмукаха.

Светът експлодира.

Тя извика. Очите ѝ се отвориха и стаята се залюля пред очите ѝ. Вълни преминаха през нея и тя проплака, изричайки името му. Той я задържа, чакайки я да се успокои, преди да се изправи.

Силни ръце сграбчиха косата ѝ и той плени устните ѝ. Твърд като гранит, той се притисна към нея, извисявайки се. Заради височината си обикновено бе очи в очи с мъжете. Но не и с Макс. Обградена от него, тя се чувстваше мъничка, женствена. Както си представяше, че се чувстват дребните кльоцави мажоретки в гимназията. Дълбоко в себе си тя въздъхна.

Той погълна устата ѝ, обграждайки я с невероятната си горещина. Езикът му обладаваше, устните му я притежаваха. Ръцете ѝ се вдигнаха, за да го обгърнат, притискайки длани към мускулестия му гръб.

Желанието отново пламна силно в нея... по-тежко и по-интензивно... отпреди. Тя прокара длани надолу, милвайки старите му

белези, преди да сграбчи страхотния му мъжки задник. Стисвайки здраво.

Стаята се завъртя. Само миг по-късно тя се озова по гръб на матрака с Макс, наведен над нея.

Устните му обгърнаха едното ѝ зърно.

Огън премина през нея.

— Господи, Макс!

Той се засмя и вибрациите едва не я отведоха до ръба. Едно непоклатимо коляно разтвори краката ѝ, притискайки се към подутите ѝ гънки. Опасната му уста пируваше с нея, ближейки и измъчвайки гърдите ѝ.

Тя се вкопчи в гъстата му коса.

— Сега, Макс. Моля те.

Силна ръка се обви около кръста ѝ. Стаята се завъртя отново и тя се оказа възседнала великолепното му тяло, притиснала твърдия му член под себе си. Усмивката му бе порочна, а очите тъмни... далеч отвъд розовото.

— Ти наложи ритъма, скъпа. — За един кратък миг уязвимост премина през очите му.

Сърцето ѝ туптеше силно срещу ребрата ѝ. Той се боеше да не я нарани. Емоции изпълниха гърдите ѝ.

Нуждата да го защити, женската нужда да го успокои, я свари неподготвена.

— Имам ти доверие, Макс. Няма да ме нараниш.

— Знам. — Той сграбчи бедрата ѝ и я вдигна нагоре... над себе си.

Навеждайки се напред, тя внимателно го направляваше в тялото си. Няколко пъти ѝ се наложи да спре, за да позволи на тялото си да се адаптира към размера му.

Пръстите му се впиха по-силно в бедрата ѝ, а дланите му сякаш вибрираха. Мускулите на корема и гърдите му изпъкнаха, докато стоеше застинал.

Мощ се плъзна по гръбнака ѝ. Контрол. Тя го имаше и спря отново, усмихвайки се флиртуващо.

Предупреждение блесна в очите му. Той я стисна по-силно. Повдигайки се нагоре, той потъна целия в тялото ѝ. Болката я накара

да застине за миг, а след това удоволствието я заля толкова силно и така бързо, че тя се вкопчи с две ръце за гърдите му.

— Предупредих те за игричките, Сара. — Макар да звучеше контролиран, една вена пулсираше на челото му.

Предизвикателството му я тласна отвъд разума. Отвън логичната, спокойна жена, която винаги е била.

— Нима? — Устните ѝ се извиха в лека усмивка. Тя се надигна и се плъзна бавно надолу, поемайки го целия и измъчвайки и двама им.

Той отново стегна хватката си около бедрата ѝ.

— Сара.

Свободата ѝ даваше кураж. Кураж да предизвика себе си и кураж да изкуши него. Тя имаше нужда да е тази, които да го накара да изгуби контрол над себе си. Тя се надигна, отново измъчвайки го с бавните си движения.

Примитивен рев се изтръгна от гърдите му.

Харесваше ѝ да флиртува, но мъжът я изкушаваше още повече. Тя разтвори длани, опирайки ги на корема му, и, стягайки вътрешните си мускули, се надигна, измъчвайки и двама им.

Не ѝ даде никакво предупреждение. Завъртайки я под себе си, той започна да се тласка в нея дълбоко и силно. Ръцете му приковаха нейните към леглото. Удоволствието я изпълни. Триумф премина през нея. Тя преплете пръсти с неговите, посрещайки всеки негов тласък.

Погледът му не се откъсваше от нейния.

— Обвий крака около мен.

Тя го направи и той потъна още по-дълбоко. Заклучвайки краката си около долната част на кръста му, тя стискаше ръцете му. По-силно, по-мощно, тласъците му разлюляха леглото, поразявайки я. Той ѝ доставяше невероятно удоволствие, и все пак взимаше повече, отколкото бе възнамерявала да му даде... част от себе си... част, която не бе сигурна, че някога ще успее да си върне.

Мъчение блесна в очите му. Резците му се спуснаха, дълги и остри.

Нуждата лумна още по-силно в тялото ѝ. Доброволно разголи шията си, предлагайки му се.

Той простена, ръмжейки тихо. Стисвайки китките ѝ с една ръка над главата ѝ, той сграбчи дупето ѝ, вдигайки го. Коленете му се

присвиха и той я дръпна към себе си, тласкайки се, сякаш не можеше да спре.

О, господи! Толкова близо. Тя бе толкова близо.

— Макс!

Той притисна основата на члена си към клитора ѝ. Огън експлодира вътре в нея, преминавайки през всичките ѝ нервни окончания. Тя извика, извивайки се към него, докато удоволствието я поглъщаше. С нисък стон той се зарови в нея и цялото му тяло се стегна, докато свършваше. Държейки я здраво, Макс я изпълни по много други начини, освен физическия. Отпускайки глава на рамото ѝ, той я целуна нежно.

Пускайки китките ѝ, той се настаня срещу нея. Тя отпусна ръце и го прегърна силно. Много силно.

Как някога щеше да понесе да го пусне?

ГЛАВА 7

Сутрешният дъжд трополеше спокойно срещу прозореца, когато Макс прокара нежно длан по ръката на Сара. Жената спеше толкова дълбоко.

Беше прекалено груб с нея. Вероятно би трябвало да се чувства виновен, а не дълбоко удовлетворен. Неговата половинка. За него нямаше вече никакво съмнение, ако преди това бе имало. Да задържи резците в устата си и да не вземе шията ѝ му бе отнело целият контрол, с който се бе гордял толкова много през вековете. Дори сега, спокоен, след цяла нощ на наистина невероятен секс, резците го боляха, настоявайки да я вземе... да предяви претенциите си към нея.

Тя също усещаше връзката помежду им. Когато се обърна, разголвайки шията си, тя бе подпечатала съдбата си. Веднага щом намерят лек за вируса, той щеше да вземе това, което му бе предложила. Сега, след като я бе открил, цялото му съществуване се свеждаше до това да подsigури безопасността ѝ. Щеше да е много по-лесно, ако можеше да сложи нея и Джейни на едно и също място.

Но първо, имаше работа за вършене.

Стана тихо от леглото и намъкна панталоните си. Излизайки на пръсти от спалнята, затвори вратата след себе си и се насочи през пентхауса към вратата. Конн седеше на стол в коридора, държейки и двете врати под око.

Макс потърка лицето си.

— Мислех, че си заминал. — Макар в действителност да не вярваше, че ще го направи. Той знаеше много добре, че приятелят му ще стои, за да пази вратата.

Конн сви рамене.

— Имах чувството, че ще бъдеш зает.

— Тя е моя.

— Знам. — Усмивката на Конн не достигна до очите му. — Различно е. Когато си с половинката си, имам предвид.

— Да. — Макс никога не бе мислил, че ще намери половинката си. Идеята да остане далеч от нея сега... ами, звучеше на практика невъзможно.

Уважението му към Конн нарасна... каква силна воля можеше да има мъжа, за да стои толкова време далеч от половинката си.

Приятелят му се бе обвързал с ирландска вещица преди сто години... млада вещица, която имаше нужда от време, за да тренира.

Конн ѝ бе дал цял век.

— Върви в Ирландия, Конн.

— Това планирам. Веднага след като всичко тук се уреди.

Усещане за принадлежност се настани тежко на раменете на Макс. Братята Кеърс се отнасяха с него като с един от тях.

— Мога да се оправя сам, Коннлин.

— Ти си част от семейството, Макс. Винаги си бил. — Конн измъкна нож от джоба си, подхвърляйки го и улавяйки го във въздуха.

— Никога не си възразявал срещу това. — Преди двеста години Дейдж бе спасил Макс от ада и го бе взел у дома със себе си, а братята му се бяха свързали с него. Така и не успя да разбере защо.

— Няма срещу какво да възразявам — повдигна Конн вежди, продължавайки да си играе с ножа, докато гледаше към Макс.

— Ще се наръгаш.

Но нямаше. Конн бе най-великия войник и би му доскучало, преди да изгуби контрол върху ножа си.

Макс поклати глава.

— Ти не ме познаваш. Всъщност, това, което знаеш за мен, ами, не е никак хубаво.

— Знам, че баща ти беше задник, който те е спуквал от бой... което не е било по твоя вина. — Конн пъкна острието в ботуша си, без да прекъсва зрителния контакт. — Ти си един от нас, Макс. Време е да спреш да бъдеш благодарен, време е да спреш да се опитваш да бъдеш полезен. Не съм най-мъдрият наоколо, но знам едно. Мястото ти е тук, въпреки всичко.

Надежда изпълни Макс. Нещо дори по-безценно разцъфна в него... доверие. От мига, в който бяха поискали от него да защитава Джейни, се бе почувствал като у дома при семейство Кеърс. Дейдж би доверил безопасността ѝ само на някой от семейството. Дейдж може би му бе възложил това колкото заради Джейни, толкова и заради

самия Макс. Макс бе замръзнал и неемоционален, преди да се запознае с малкото момиченце, и сега бе готов да рискува с половинка. Може би наистина бе намерил мястото си.

— Благодаря, Конн.

— Не се размеквай, Макс. — Конн прочисти гърлото си.

Да. Никой от тях не бе добър с тези емоционални простотии. Макс размърда рамене.

— Ако се обвържа със Сара, тя ще бъде в опасност. — Мамка му! Как, по дяволите, това се изплъзна от устните му? Сега споделяше чувствата си? Това не бе тема, която смяташе да подхваща.

— Да — Конн се изправи, потърквайки тила си, — но тя е крехък човек. — Той направи гримаса. — Труден избор.

За пръв път Макс почти завидя на Конн за изненадващото му неочаквано обвързване преди един век. Бързо завъртане на съдбата бе променило живота на приятеля му завинаги.

— Вероятно ще е по-лесно да сложа нещата по местата им като при теб.

Конн се засмя без хумор.

— Така си мислиш. В секундата, в която стъпя в Ирландия, тази жена ще се опита да ме подпали. Макар да ми допада да я ухажвам... за да мога да оцелея, ще се наложи да я укротя.

Да укроти вещица? И то толкова могъща, колкото Мойра?

— Прецакан си.

— В това няма никакво съмнение. — Конн погледна към затворената врата. — Сара ще се справи ли днес?

— Да. Тя в умна и смела. Ще се оправи пред съда. — Но какво щеше да стане, ако преди нея на свидетелската скамейка е седял зъл престъпник? Макс потърка очите си. Да имаш половинка изискваше много мислене.

— Има ли начин да изтъркаме горната част на стола, преди да седне? — Дали щеше да помогне? Трябваше да научи повече за дарбата ѝ, за да може да я защити.

— Може би. Иска ми се да имаше друг начин да получим акциите на компанията. Дейдж иска този път да не вдигаме шум... прекалено много хора работят в лабораториите ни.

— Те не знаят нищо за нас, нито върху какво работят. Дейдж е защитен. — Макс на мига би обезвредил всеки, който заплашва краля

му.

Конн сви рамене.

— Може би. Но знаеш какъв е светът ни. В Реалм слуховете може да са толкова лоши, колкото и истинските факти. Лично аз предпочитам да хвана брата на Сара и да го измъчвам, докато ни продаде всичко. Но след това ще трябва да го убием. Затова Дейдж иска всичко да мине по легалните пътища.

Да се изправи срещу мъжа, който бе пъхнал Сара в лудница, бе много изкусително. Убийството не го тревожеше особено... макар че това може би щеше да я разстрои.

— Не обичам легалните пътища.

— Аз също. Вероятно затова ние не сме на мястото на краля. — Конн застина и натисна бутона на комуникатора си.

— Добре. Прати ги горе.

Макс повдигна вежди.

— Дрехите за днес в съда. — Конн се изправи, внимателно измъквайки пистолета от кръста си.

— Кой беше накрая на линията? — попита Макс, заставайки пред вратата на пентхауса, между Сара и всяка възможна опасност.

— Подкрепленията. Обадих им се в мига, в който осъзнах, че Сара е потенциална половинка. — Конн се приближи до затворените врати на асансьора. — Когато стана очевидно, че е твоя, удвоих бройката им.

Макс се изправи, поглеждайки мъжа, който му бе почти като брат. Топлина изпълни тялото му.

— Благодаря ти.

— Няма проблем.

Вратата се плъзна настрани, разкривайки война, който и двамата познаваха добре, понесъл чанти с дрехи.

— Доставка — промърмори той.

— Благодаря, Чалтън. — Макс се усмихна и взе чантите от войника. — Ще отида да събудя... половинката си.

* * *

Сара приглади копринените си поли, въртейки се неудобно върху твърдия дървен стол. Малката съдебна зала съдържаше скамейката на съдията със свидетелски стол, стоящи пред две маси, разделени от тясна пътечка. Скамейките на журито вдясно от нея бяха празни, а в края на залата зад нея имаше три реда пейки. Макс седеше на едната най-отпред, Джейс се бе настанил на масата до нея, а Конн се бе облегал на стената до вратата, докато чакаше съдията да се появи.

Вълна от вибрации премина под полата ѝ и нервната следа на последния, стоял на стола ѝ, я погълна... нерв и адски виновен.

Тя хвърли поглед към брат си и красивата адвокатка, стояща до него на другата маса. Андрю носеше „Армани“. Адвокатката бе руса секс бомба в светлосив костюм и червени обувки „Джими Чу“ с десетсантиметрови токчета.

Страхотни обувки.

Джейс почука с елегантен молив по тефтера си.

— Поеми си дълбоко дъх, Сара. Ще бъдеш добре.

Сара се насили да се усмихне.

— Изглеждаш страхотно, Джейс, но не трябваше да си режеш косата.

Той бе избръснал наболата си брада и бе скъсил дългата си кестенява коса, макар крайчетата ѝ все още да се подвиваха над якичката му. Костюмът на сиви райета на „Карачени“ му стоеше безупречно.

Той сви рамене.

— Бях готов да я отрежа. Тренираме като луди и Конн постоянно ме хваща за косата, хвърляйки ме през полето.

Те бяха братя, нали?

— Ти на колко години си? — Вероятно в началото на двадесетте.

— Триста и десет години. — Джейс погледна другия адвокат, леко повдигайки брадичка към нея.

Руменина плъзна по гладката кожа на блондинката.

Сара възкликна.

— Шегуваш се. — Тя погледна към Макс, който срещна погледа ѝ и кимна окуражаващо.

Избръснат и облечен в черен панталон и бяла риза, той бе леко подразнен, че не може да донесе оръжията си в съда. Проклети детектори за метал.

— На колко е Макс? — прошепна тя.

— Следващия месец става на двеста години — каза ухилено Джейс. — Всяко десетилетие се опитваме да му организираме парти, но това винаги го ядосва толкова, колкото и го обърква. Не е празнувал рождените си дни като дете.

Тъга изпълни Сара. Съжaliaваше детето, което е бил Макс.

— Да, той ми каза.

— Наистина? — Джейс я погледна. — Интересно. Може би ще бъдеш на следващото му парти. Джейни планира да включва и кученце. Мисля, че тя иска кученце.

Сара се намръщи с поглед, насочен към Макс. По-рано не бяха имали възможност да говорят, тъй като бързаха да стигнат навреме за съда. Дали щеше да продължи да общува с нея? Дали искаше да имат връзка? Определено не мислеше, че това между тях е само за една нощ.

Макс също се намръщи.

Тя вдигна едната си вежда така сякаш, да покаже безразличие, и обърна лице напред.

— Ами ако изгубя, Джейс?

Усмивката му изчезна, карайки го да изглежда десетилетия по-стар.

— Не можем да загубим. Това е единственият начин да сложим ръце върху компрометирания протеин. Ако Кърджаните го получат първи, ще го използват, преди да успеем да вземем контрамерки. Ще изгубим половинките си, в това число моята бременна снаха и кралицата ми.

— Все още си мисля, че повечето акционери ще искат да си изкажат мнението за това дали лабораторията ще бъде достъпна за новите собственици.

Джейс сви рамене.

— Няма значение. Ти си акционерът с най-много акции... може да правиш каквото поискаш, включително и това да ни ги продадеш. Тогава ще имаме достъп, без значение дали на акционерите ще им хареса, или не. Не могат да направят нищо по въпроса.

Бризът хвърли шишарки към реда от ниски прозорци, докато слънцето се изливаше вътре. Джейс погледна Конн.

— Какво? — попита Сара.

— Радвам се, че слънцето свети така силно. Никакви Кърджани днес. — Джейс разтегна шията си. — Помни да отговаряш на въпросите в реда, в който го репетирахме.

— Ще се опитам. — Нямаше да лъже под клетва, освен ако не е абсолютно наложително. Самата идея я накара да се свие под синята си риза. — Благодаря отново за дрехите. — Високите токчета в нежно розово на „Маноло Бланик“ ѝ даваха усещане за сила. Странно, но вярно. Разбира се, да има тези яки вампири в залата зад себе си, за да я защитават, определено беше много приятно.

Чу се прочиствана на гърло и Андрю се изправи, заставайки пред масата ѝ.

— Сара. Как се чувстваш?

Изненадата я накара да вдигне брадичка и бе доволна от фалшивата усмивка, която изобрази на лицето си.

— Адски разярена. И двамата знаем какво стана, Андрю.

Той приведе перфектно подстриганата си глава. Студени сини очи се присвиха към нея и той въздъхна.

— Да, така е. Очевидно още си объркана.

Значи щеше да лъже до края. Беше изпитвала съжаление заради връзката, която биха могли да имат. Но със съжалението ѝ към него беше приключило. Той бе избрал страната на злото и бе отговорен за решенията си.

— Не си спомням майка ни добре, но нещо ми нашепва, че си същият като нея.

Обидата накара гневна руменина да покрие лицето му.

— Без значение какво се реши днес, никога повече няма да преподаваш. Никой няма да позволи на вероятен психопат да се доближи до детето му.

Беше уцелил точното място, при това много добре. Времето, прекарано в лудницата, можеше да бъде използвано срещу нея в бъдещето. Андрю винаги бе знаел как да я нарани.

Погледът му се насочи зад нея и той направи крачка назад.

Тя не се обърна. Пукането на дърво свидетелстваше, че Макс се е изправил в цялата си височина зад нея. Можеше да се обзаложи, че изражението му е повече от заплашително.

— Върни се на мястото си, Дрю. Приключихме. — Тя използва умалителното име, което той винаги бе мразил.

Андрю преглътна шумно.

— Сама си застла леглото. — Той се завъртя на пети и се върна при блондинката.

Дървената пейка отново изпука протестиращо зад нея. Макс бе седнал.

Джейс я погледна.

— Брат ти е задник.

Сара се насили да се усмихне.

— Полубрат и, да, такъв е.

Преподаването запълваше всичките ѝ нужди и бе добра в това. Обичаше учениците си и обичаше блясъка в очите им, щом научеха нещо ново. Гняв присви стомаха ѝ при мисълта, че никога повече няма да преподава.

Страничната врата се плъзна настрани и униформен пристав пристъпи вътре.

— Всички да станат.

Всички се изправиха и съдията, облечен в черна роба, влезе, заемайки мястото си.

— Седнете. Всички да седнат.

Стоманеносива коса се спускаше около обветрено лице с дълбоко бръчки от смях около устата му.

Той носеше очила с бели рамки на тесния си нос. Интелигентни сини очи огледаха критично залата.

— Значи битка между семейство, а?

Никой не каза нищо, но Сара усети, че кимна.

Съдията насочи вниманието си към нея.

— Луда ли сте, млада госпожице?

— Не, сър. — Гневът се стопи, когато се фокусира. Усмивката ѝ бе уверена. Мъжът знаеше как да стигне до същината на нещата.

Русата адвокатка се изправи.

— Мелъни Мелком за обвинението, Ваша Чест.

— Знам коя сте, госпожо Мелком. — Съдията погледна към Джейс. — Вас, обаче, не ви познавам.

Джейс се изправи.

— Джейсън Беламни за госпожица Прингъл.

— Знам името ви, млади човече. — Съдията взе папката, почуквайки с пръст по нея. — Изчетох документите ви, които бяха

много добре написани. Проучих ви. Дипломирали сте се първи в класа си в Харвард и работите в северен Вашингтон. И все пак в момента сте в Сиатъл.

Чар започна да се излъчва от Джейс на талази.

— Аз съм провинциален адвокат, който обикновено работи с дела, касаещи земеделска земя и договори, съдия. Но госпожица Прингъл имаше нужда от помощ, а с нея сме стари приятели. Затова дойдох тук, за да ѝ помогна.

Уау! Той звучеше така искрен, че самата Сара едва не му повярва. По-рано бе проучила фалшивото му досие. Вампирът имаше страхотен фалшификатор.

Съдията кимна.

— Много добре. Нека започваме. — Той прочисти гърлото си. — Госпожо Мелком, във вашия доклад ясно са описани свидетелските показания на клиента ви и на психолозите, нали? Че госпожица Прингъл е преживяла умствен срив и трябва да бъде обвинена за невменяема заради доброто на страната?

— Да, Ваша Чест — кимна Мелани.

— И, господин Беламни? Вашата позиция е ясно изразена в доклада ви?

— Да, сър. — Джейс се намръщи. Очевидно съдията нямаше да следва общоприетата процедура.

Съдията кимна.

— Не виждам причина да повтаряме нещо относно делото, което вече е изложено в докладите ви. Нека караме по същество. Господин Беламни, защо не подканите клиентката си да се изправи? Нека говорим за умствена невменяемост.

Джейс се наведе напред.

— Това не е обичайно, но съдията дава нарежданията. Изправи се, Сара. — Последният човек, стоял на този стол, очевидно е бил малко момченце след преживяни години на изпитания. Вълнението на новата майка изпълваше останалата повърхност на стола.

Раменете ѝ се отпуснаха и Сара скръсти ръце в скута си.

ГЛАВА 8

Сара се изправи и пристъпи с треперещи крака към свидетелската скамейка. Кожата изпука, щом се настани на стола. Щастие я изпълни толкова силно, че тя едва си пое дъх. Приставът се приближи към нея, карайки я да се закълне.

Джейс се изправи, приглаждайки копринената си вратовръзка.

— Госпожице Прингъл, защо бяхте изпратена в „Бранкрест“?

Сара се наведе към микрофона.

— Бях изпратена там, за да може брат ми да открадне акциите ми и да продаде компанията ни.

— Възразявам! — Мелани се изправи.

Джейс ѝ се усмихна уверено.

— На какво основание?

Мелани сви устни и изпъна врат.

— Свидетелят не е компетентен да говори за мотивацията на клиента ми. Тя не се намира в главата му.

— Приема се — каза съдията. — Господин Беламни, перифразирайте.

Джейс кимна.

— Сара, тук сме, защото си станала свидетел на убийството на своя приятелка, и си настоявала, че го е извършило същество с бяло лице... което си нарекла вампир. Спомняш ли си тази нощ?

Стомахът ѝ се присви.

— Да, спомням си я.

— Все още ли вярваш, че вампир е убил приятелката ти.

Тя пое дълбоко дъх.

— Не. Приятелката ми не бе убита от вампир.

— Защо промени мнението си? — попита Джейс.

— Заради терапията в „Бранкрест“. Научих, че след трагични случаи човешкият мозък измисля разни неща. Като страшни чудовища. — Всичко бе истина. Д-р Робард неколkokратно се бе опитвал да ѝ

втълпи това. Освен това сега знаеше кои са истинските вампири. И те бяха добри, докато Кърджаните не.

Джейс кимна.

— И все пак избягахте от „Бранкрест“.

Тя се обърна към съдията.

— Просто исках да се прибера у дома.

Той кимна и разбиране изпълни очите му.

— Приключих със свидетеля. — Джейс се върна на мястото си.

Мелани се изправи, токчетата ѝ потропваха, докато заобикаляше масата.

— Е, кой е убил Лила?

— Не знам — прошепна Сара.

— Можете ли да го опишете?

Жлъч се надигна в стомаха ѝ. Можеше да го опише. Бяло лице, лилави очи, остри зъби. Силно подръпване привлече вниманието ѝ към Макс. Той заключи погледа си в нейния, давайки ѝ увереността, от която имаше нужда, и напомняйки ѝ да гледа голямата картина. Налагаше се да бъде силна.

— Не, не мога да го опиша. Онази нощ все още ми е някак замъглена и лекарите казаха, че спомените ми винаги ще бъдат леко неясни.

Мелани посегна към картонена папка и я отвори.

— Когато избягахте миналата седмица, сте създали сайт за търсене на вампири с бели лица. — Тя погледна нагоре, а острият ѝ поглед стана по-твърд. — Миналата седмица, госпожице Прингъл.

Паниката се плъзна по гръбнака на Сара. Дори тогава силата на Макс достигна до нея. Тя преглътна.

— В „Бранкрест“ научих, че писането лекува. Реших, че ако напиша роман на ужасите, мога да преживея онази ужасна нощ. — Също бе истина... макар и не цялата. Тя опита се задържи изражението си сериозно. Руменина започна да покрива бузите ѝ.

Мелани направи крачка напред.

— Човек ли уби Лила?

Сара срещна погледа на адвокатката.

— Не. Само нещо наистина зло може да откъсне главата на Лила. Нито един човек, който е с всичкия си, не би извършил подобно нещо.

Мелани я погледна внимателно.

— Убиецът случайно да не би да изглеждаше, не знам, например като зомби?

Джейс се изправи.

— Въпросът вече бе зададен и бе отговорено на него. Клиентката ми разкри случилото се през онази нощ по най-добрия начин, който бе възможен. Достатъчно.

Съдията кимна.

— Съгласен съм. Госпожице Прингъл, изправете се, моля.

Сара въздъхна облекчено и слезе по стълбичките, насочвайки се към Джейс. Той остана прав.

— Сега, Ваша Светлост, бих искал да призова д-р Робард, психологът на Сара, да свидетелства за нейното възстановяване.

Вратата се отвори и д-р Робард пристъпи вътре. Изглеждаше десетилетия по-стар, отколкото бе миналият ден.

Робард даде показания относно травматичните преживявания, и по-важно, как мозъкът на Сара е обработил трагедията по-възможно най-добрия начин. Пот се стичаше по лицето му, а очите му шареха из залата. Той потвърди, че Сара вече не е под действието на каквито и да е илюзии.

Мелани се изправи, за да проведе кръстосания разпит. Усмивката ѝ бе видима, за да успокои лекаря.

— Докторе, разбирам, че ви е трудно да свидетелствате за свой пациент.

— Да. — Лекарят отпусна рамене. Лека руменина покри лицето му.

Милостиви боже! Да не би мъжът да флиртуваше? Сара настръхна.

— Но ние наистина трябва да научим истината, не мислите ли? — Мелани потупа с червените си нокти папката, чакайки лекаря да кимне, преди да продължи. Тя се завъртя, посочвайки към Конн, който стоеше до вратата.

— Познавате ли този мъж?

— Възраждам! — Джейс се изправи, нагласяйки вратовръзката си.

— На какво основание? — Мелани хвърли обратно към Джейс думите му.

Той се усмихна спокойно.

— Няма връзка.

— О, мисля, че двамата огромни мъже, които придружиха лекаря дотук, имат голяма връзка с това дело, господин Беламни. — Огън блесна в погледа на адвокатката и тя погледна към съдията. — Това вреди на правдоподобността, съдия.

— Правдоподобност? — Изненада се долавяше в думите на Джейс. — Показахме професионалните сертификати на лекаря. Той е повече от квалифициран.

— Разбира се, че е. — Мелани хвърли съчувствен поглед към лекаря. — Но ако той се чувства заплашен, значи трябва да проучим валидността на показанията му, нали така?

Съдията се намръщи, поглеждайки към Конн и Макс.

— Възражението се отхвърля. Продължете, госпожо Мелком.

Джейс седна на мястото си.

Мелани наклони глава настрани.

— Кой е огромният мъж до вратата, докторе?

Лекарят прочисти гърлото си.

— Аз, ами, името му е Конн. Мъжът зад вас се казва Макс.

— Разбирам. — Мелани спря, обръщайки се и оглеждайки двамата мъже, преди да прикове с поглед лекаря. — Изглеждат опасни.

— Възраavam. — Джейс лениво се изправи на крака. — Госпожа Мелком изразява лично мнение, Ваша Чест.

— Приема се. — Съдията погледна към Макс.

— Моите извинения. — Мелани погледна Джейс. — Чувствате ли се заплашен, докторе?

— Не — руменината на лицето му стана по-силна, — никой не ме е заплашвал.

Мелани се намръщи с очевидно недоверие.

— Тези мъже ви доведоха тук днес, нали?

— Да. Те са приятели на госпожица Прингъл. — Докторът се наведе напред. — Днес съм тук да свидетелствам и да кажа пълната истина. Госпожица Прингъл не е луда и се възстанови напълно от преживяното — заяви той и се облегна назад с въздишка.

Линии набраздиха челото на съдията, когато се намръщи, присвивайки очи към Джейс. Мелани поклати глава и продължи с кръстосания разпит, опитвайки се да изопачи показанията на лекаря, но той остана твърд... леко разтреперан, но твърд.

Когато мъжът слезе от свидетелската скамейка, Конн го придружи навън.

Тишина настъпи в стаята, докато съдията отново четеше докладите им.

Сара се намръщи.

— Какво ще стане сега с д-р Робард? — прошепна тя.

Джейс гледаше към съдията.

— Ще го заплашим, ще го накараме да подпише договор за поверителност, ще го заплашим отново и ще го изпратим у дома.

— Обещай ми да говорите с него да уволни сестра Уитком.

— Обещавам. — Джейс завъртя папката пред себе си. — Налага се да си готова да бягаш, ако съдията отсъди срещу нас.

— Мислиш ли, че ще се случи? — Ръцете на Сара започнаха да треперят.

— Възможно е. Адвокатката доста се постара, за да покаже, че Конн и Макс може да са принудили лекаря да даде тези показания. Особено, имайки предвид показанията, свързани с блога ти.

Съдията тропна силно с чукчето си, стряскайки всички.

— Базирайки се на показанията, отказвам молбата на обвинението за обявяването на госпожица Прингъл за невменяема. Всички могат да си вървят у дома. — Той се изправи.

— Всички да се изправят — извика приставът.

Всички станаха на крака и съдията излезе през страничната врата.

Облекчение подкоси краката на Сара. Тя се обърна и прегърна Джейс.

— Благодаря ти.

Погледът ѝ улови гневната гримаса на брат ѝ. И въпреки това, устните му бяха извити триумфално.

Тревога премина през нея. Тя пусна Джейс и пристъпи към масата на Андрю.

— Много добре знаеш, че не съм луда, Дрю.

Той се изправи.

— Разбира се, че си. Но няма проблем. Знаеш, че винаги съм вярвал в план Б.

Тя се намръщи, посягайки небрежно към писалката, който бе държал по време на изслушването. Гняв, загриженост и арогантност

вибрираха по него, заедно с образи. Токчето ѝ поднесе и тя залитна, озовавайки се в две силни ръце.

Макс я обърна към себе си.

— Да се махаме от тук.

Тя кимна, сляпо следвайки го до коридора, където го накара да спре.

— Какво? — изръмжа той.

— Писалката... — Изображенията се редуваха толкова бързо в мозъка ѝ, че черепът ѝ щеше да експлодира. — Андрю се е сдобил с кодовете за достъп до лаборатория „Меркурий“ от охранителния анализатор, с който се е срещал. Жената знае достатъчно, че да даде информацията, но не разбира медицинският жаргон. Подготвили са се, в случай че изгубят изслушването... това е било, за да ни държи заети. Кърджаните ще ударят лабораторията веднага щом се стъмни.

Макс натисна комуникатора си.

— Имам нужда от още един екип пред „Прингъл Фармасютикълс“... проникнете веднага.

Джейс бутна документи в ръцете ѝ.

— Подпиши това.

Тя завъртя писалката на Андрю. Да продаде компанията щеше да бъде огромно облекчение. Дядо ѝ винаги ѝ казваше да я продаде, ако иска, а това, което се случваше, бе по-важно от всякаква компания... а и вампирите щяха да я използват за добри цели. Поглеждайки към документа, тя възкликна.

— Това са прекалено много пари.

Наистина адски много пари.

Макс стисна бицепса ѝ.

— Сара, продай само, ако го искаш. Ако решиш да задържиш компанията, ще измислим нещо.

Джейс се намръщи.

— Макс...

— Не! — Макс го погледна твърдо. — Няма да я принуждаваме. Ако иска да задържи компанията, ще задържи компанията.

Увереност, доверие и вяра... всичко това изпълни тялото ѝ. Макс щеше да тръгне срещу собствените си хора, за да я защити.

Подписа документите.

— Успех с това. — Тя наведе глава. — Видях достатъчно картини от молива и мога да ви заведа до информацията, която ви трябва. Знам къде са скрити данните. — Както го знаеха и Кърджаните.

— Не. — Макс хвана лакътя ѝ, измъквайки я от съда към яркото слънце навън.

Слава на бога, че бе слънчево. Те преминаха през улицата към паркинга, докато Джейс лаеше заповеди по телефона си.

Първият изстрел уцели Макс в гърдите.

Следващият прониза гърлото на Джейс.

Сара изпищя, посягайки към Макс.

Вратата на един ван се отвори и мъже, облечени в черно, изскочиха навън, продължавайки да стрелят по вампирите.

Макс се строполи на земята, докато се опитваше да избута Сара зад себе си. Тя притисна ръце към гърдите му, опитвайки се спре кръвта, стичаща се от раните му.

Един мъж сграбчи Сара за косата, влачейки я към вана. Тя риташе и дереше с ноктите си, опитвайки се да се върне при Макс. О, господи! Колко пъти го бяха простреляли?

Дори не бяха обмислили, че Кърджаните... или Андрю... ще изпратят хора. Вратите се плъзнаха, затваряйки се, и нещо се притисна към шията ѝ.

Всичко почерня.

* * *

Миризмата на белина подразни носа на Сара. Главата я болеше, а нещо студено се опираше в носа и бузата ѝ. Тя почувства студените, твърди плочки под себе си и отвори очи. Под. Лежеше на пода. Какво бяха инжектирали във врата ѝ?

Малки частици мръсотия полепнаха по дланите ѝ, когато се подпря на ръце. Събирайки куража си, тя се изправи в седнала позиция и се огледа. Андрю седеше на бюрото и поклащаше крака.

— Здравсти, кучко.

Тя огледа офиса. Индустриални плочки, никакви прозорци, солидна стоманена врата и метално бюро с табло за „Постижения“ и

„Цели“ зад него.

— Довел си ме в лаборатория „Меркурий“. — Спомените се забиха в ума й. — Къде е Макс? Добре ли е?

Андрю взе нож за отваряне на писма и го завъртя в ръцете си.

— Макс? Предполагам, че е онзи здравеняк, който те ескортираше? — Сара кимна кратко. — Много вероятно е да е мъртъв.

Ридание се изтръгна от гърлото й. Тя разклати замаяната си глава, за да прочисти мислите си. Макс беше вампир. Двеста години бяха доста и вероятно можеше да се справи с няколко куршума.

— Как можа да го направиш, Андрю? Аз съм ти сестра.

— Полусестра. — Той подхвърли ножа за писма във въздуха, улавяйки острието с другата ръка. — Ако трябва да съм честен, съмнявам се, че добрия стар дядо дори е имал кръвна връзка с теб. Мама беше курва.

Сара се постара да изглежда спокойна. Като ядосва Андрю, нямаше да успее да се измъкне от лабораторията.

Вратата се отвори.

Най-големият й кошмар пристъпи вътре.

Страхът надви главоболието й. Проплаквайки, Сара скочи, заобикаляйки бюрото.

Андрю се разсмя.

— Сара, вярвам, че вече си се срещала с Ерик.

Изродът й се усмихна с огромните си жълти зъби.

— Да. Последният път се движеше доста бързо, нали? Впечатляващ спринт към асансьора. И много харесах сайта ти. — Той погледна към Андрю. — Най-после се стъмни. Скоро ще можем да тръгнем оттук.

Тя стисна толкова силно ръцете си, че изтръпнаха.

— Андрю, не можеш да продадеш акциите си на тези чудовища.

— О, Сара. — Андрю се изправи, подавайки й купчина документи. — Ти ще продадеш акциите си. Аз ще направя много пари. От акциите и... ами, от теб.

— От мен? — задъха се тя.

Ерик подуши въздуха. Очите му се преобразиха от лилави в червени.

— Да, бях прав. Потенциална половинка. Добре. Идваш с мен. — Той се намръщи и изръмжа силно. — Който и да е бъдещата ти

половинка, няма да е никак доволен, че си чукала вампир.

Мамка му! Нима копелето можеше да долови аромата на Макс върху нея?

Андрю направи гримаса.

— И дъщерята като майката, предполагам. — Той сви рамене. — Подпиши документите, Сара. Или Ерик ще те накара.

Документите бяха без значение. Вече бе продала компанията на Джейс.

— О! — Андрю извади сгънати документи от джоба на якето си. — Ето тези, които си подписа по-рано. Мъжете ми са ги взели от втория мъж, когото убиха. Изстрел в гърлото свърши работа.

Той накъса документа на малки парченца, хвърляйки ги към Сара.

Болка премина през нея. Не. Джейс не можеше да е мъртъв. Нито пък Макс.

Ерик се ухили.

— Ще ми се да бях присъствал на изслушването. Но, ами, трябваше копелетата Кеърс да бъдат заети, за да вляза в лабораторията. Добро отвличане на вниманието, нали?

Сара поклати глава. Жалко, че не се бе научила да се бие. Макс можеше да я научи. Макар че оценяваше всичко останало, на което я бе научил. Дори ужасена, тя успя да се усмихне.

Андрю направи гримаса.

— Подпиши документите, Сара. Много бих се радвал да притежавам компанията.

Сара се намръщи.

— Защо ти? Имам предвид, защо Кърджаните не купят лабораторията или просто не вземат лабораторните изследвания.

Ерик почеса белия си нос.

— Имаме нужда от повече лаборатории, а няма как да управлявам открито компанията. С Андрю ще бъдем чудесни партньори. Той може да е отговорния ни човек за тези и за други правни уредици.

Брат й бе сключил сделка с дявола. Господ да му е на помощ.

Сара се обърна с намерение да избяга.

— Такъв тъпак си, Андрю.

Ерик изцъка с език и наклони глава.

— Бъди добра. Ако не беше брат ти, вече да сме те прибрали от „Бранкрест“ и вече да си обвързана с един от хората ми. Създавайки малки Кърджански бебета.

Жлъч се надигна в стомаха ѝ.

Андрю сви рамене.

— Посъветвах ги да изчакаме три месеца, за да придобием акциите. Разбира се, вече могат да те имат.

Тя преглътна трудно, потискайки болката. Вече не го съжаляваше. Бе избрал своя път.

— Повече няма дори да се замислям за теб. — Грабвайки писалката, тя се подписа със смели големи букви.

След това се изправи.

— Приключихме, Андрю.

Телефонът на Ерик зазвъня с мелодията на *Monster Mash*. Той го извади и плъзна пръст по екрана.

— Какво?

Докато слушаше, кървавочервените му устни се извиха.

— Тогава използвайте динамит и взривете предната врата. Веднага идвам. — Затваряйки, той погледна Андрю. — Не можем да преминем през последната заключена врата на хранилището на лабораторията.

Андрю сви рамене.

— Казах ви къде да намерите пробите и резултатите. Да минете през охраната си е ваш проблем.

Ерик изръмжа като огромен звяр. Дори не се доближаваше до секси ръмженето на Макс. Кърджанът изхвърча от стаята.

Сара посегна през гладката повърхност на бюрото към ножа за писма. Вибрациите от гнева на Андрю я обляха. Стисвайки дръжката, тя взе документите и ги хвърли към Андрю.

— Знаеш, че един ден те ще те убият, нали? — Тя заобиколи гневно бюрото, насочвайки се към вратата.

Андрю улови документите във въздуха.

— Както казах, план Б. Винаги имам план за непредвидени обстоятелства, Сара.

Жлъч се надигна в стомаха ѝ. Сара не искаше да го нарани. Дори след всичко, което ѝ бе причинил, идеята да забие острия връх в плътта му не ѝ бе приятна. Трябваше да се върне при Макс. Нямахше

начин в момента той да не я търси, чудейки се дали не е мъртва. Поне в това бе убедена.

Андрю погледна документите и въздъхна.

— „Майната ти“? Наистина ли, Сара? Подписала си документите с голямо „Майната ти“.

Тя се усмихна безрадостно.

— И имам предвид всяка от двете думи, задник. — Тя се хвърли към вратата.

Андрю сграбчи с ръка кръста ѝ, хвърляйки я на пода. Тя успя да се предпази, протягайки ръце напред.

Болка прониза двете ѝ ръце и раменете ѝ. Колкото можеше побързо, тя се изправи, забивайки ножа за писма в коляното му.

Силен вик се изтръгна от гърдите на Андрю. Той замахна с ръка, удряйки я по челото. Звезди експлодираха пред очите ѝ. Тя падна настрани, удряйки главата си в стената. Още звезди. Гневът прогони болката. Толкова много години, в които не разбираше защо той не я харесва и защо винаги я наранява, блеснаха през ума ѝ. Тя го ритна в коляното, сваляйки го тежко на твърдите плочки.

Главата на Андрю подскочи два пъти на пода и той изпадна в безсъзнание.

Паниката накара дъха да заседне в гърлото ѝ. Тя се отдалечи от него, дишайки тежко с кънтящи уши. Мамка му. Бе нокаутирала Андрю.

Да бяга. Трябваше да бяга.

Сграбчвайки дръжката на вратата, тя се надигна от пода. Вратата се отвори рязко и тя полетя към две силни мъжки ръце.

Сара отвори уста, за да изпищи.

ГЛАВА 9

Голяма длан покри устата ѝ.

— Сара, аз съм.

— Макс! — Обгърна го с две ръце, прегръщайки го силно. Острата миризма на кръв изпълни ноздрите ѝ и тя отстъпи назад.

— О, боже мой!

Дупки от куршуми покриваха ризата му. Кръвта му течеше навън. Огромна драскотина маркираше челото и лявата му буза.

— Добре съм.

Конн стоеше зад него.

— Къде държат данните от лабораторията, Сара? — Той махна с ръка надолу към широкия коридор и тя видя две огромни дупки на дясната му китка.

Очите ѝ се разшириха.

Конн проследи погледа ѝ.

— Мъжът ти има остри зъби. Свиквай.

Истината се прокрадна в замаяния ѝ мозък. О! Конн е нахранил Макс.

— Ъм, благодаря... а Джейс? — попита тя тихо.

— Възстановява се в болницата — промърмори Макс. Беше свалил контактните лещи, които носеше обикновено, и нормалните му очи светеха срещу нея.

— Нека вземем данните и да се изнасяме оттук. — Той надникна над главата ѝ. — Какво се е случило?

— Нокаутирах го. — Тя сви рамене, опитвайки се да се усмихне. — Всъщност му сригах задника.

— Добро момиче. — Макс извади пистолет от задния си джоб и ѝ го подаде. — Цели се в гърдите, ако се налага да стреляш. — Той натисна бутона на комуникатора в ухото си, слушайки нещо, докато кимаше на Конн.

— Добре. — Тя направи жест към края на коридора. — Лабораторията, която търсите, е отляво, през няколко подсигурени

врати, за които Кърджаните вече се погрижиха.

Мъжки смях проехтя в коридора. Конн се плъзна покрай ъгъла и въздъхна. Сенки покриха лицето му. Още войници? Тогава дори сенките застинаха. Макс бутна Сара обратно в офиса зад себе си, обръщайки се, за да я защити.

Тежки стъпки проехтяха през коридора, заедно с гласове... дълбоки, дрезгави гласове.

Сара потръпна, вперила поглед в широкия гръб на Макс, докато ръцете ѝ стискаха пистолета.

Пръсти се впиха в косата ѝ. Болка прониза скалпа ѝ. Тя проплака, когато Андрю я притисна до гърдите си, притискайки пистолет под брадичката ѝ.

Макс се завъртя. В очите му светеше смъртоносна заплаха. Бавно, той затвори вратата, облягайки се на дървото.

— Пусни я и няма да те изкормя.

Сара се опита да преглътне. Пистолетът под брадичката ѝ ѝ попречи. Вибрации преминаха през кожата ѝ. Пистолетът е бил използван за убийство. Умът ѝ се замая, докато пред очите ѝ преминаваха образи от някаква война между банди. Андрю бе поръчал небелязан пистолет. Нелегален. Ако успееше да се измъкне от това, щеше да направи анонимно обаждане в полицията.

— Пусни ме, Андрю.

Той затегна хватката си.

— Ерик? При мен има вампири — извика той.

Експлозия разтърси коридора... цялата сграда всъщност. Таблото „Цели“ се разби в пода. Нещо тежко удари другата страна на вратата.

Макс се усмихна без дори помен от веселие.

— Доведохме два отряда воини с нас. Кърджаните... умират... точно сега. — Той направи две крачки напред. — Искаш ли и ти да умреш?

Андрю трепна.

— Ако аз умра, умира и тя.

Вратата се разцепи. Макс се обърна срещу заплахата, когато един Кърджан врхлетя вътре, блъскайки се в него. Двамата се удариха в бюрото, преди да се блъснат в стената. Макс се приземи по гръб, а ръцете му удариха ушите на Кърджана със звука на гръмотевица.

Чудовището започна да вие гневно. Стрелвайки длан към брадичката на Макс, той отхвърли главата на вампира назад срещу металната повърхност на бюрото. Шумно хрущене накара Сара да изписка.

Адреналин пламна във вените ѝ. Спомняйки си да държи палеца си навън, тя стисна юмрук и заби лакът в ребрата на Андрю. Въздухът излетя от дробовете му. Дулото на пистолета се притисна по-силно към шията ѝ. Тя застина, едва успявайки да си поеме дъх.

Бруталният бой на пода пръскаше кръв по краката ѝ, карайки ледена тръпка да премине надолу по гръбнака ѝ.

С остри резци и размахващи се юмруци двамата се удряха и ритаха с невероятна скорост. Кърджанът се биеше с гняв и огън в ужасяващите си очи. Макс удряше студено, твърдо и с ужасяваща прецизност. Той не се бави нито миг и, обвиняйки крака около торса на Кърджана, сграбчи силно главата на чудовището и я завъртя.

Чу се шумно изпукване и битката приключи.

Кърджанът остана неподвижен със счупен врат. Макс се изправи на крака, навеждайки се над звяра и изваждайки нож от ботуша си. Бързо и прецизно, той започна да реже... обезглавявайки врага.

След това се изправи, обръщайки се с лице към нея с огромни зъби и, кръв стичаща се по лицето му. Студ и смърт надничаха от очите му.

Ако можеше да преглътне, Сара щеше да го направи точно в този миг. Погледът на Макс се стрелна към Андрю.

— Пусни я.

Андрю трепереше зад Сара. Буквално трепереше... и все пак държеше здраво Сара с опрян в гърлото ѝ пистолет.

— Не.

Тяло прелетя през вратата, размахвайки ръце напълно извън контрол. Кърджан. Той се блъсна странично в Андрю, пращайки ги на пода. Рамото на Сара се удари в твърдите плочки.

Болка премина нагоре по тила ѝ.

Задъхана, тя се отскубна от двете тела на пода, подпирайки се на стената, за да се изправи, и опита да запази спокойствие.

Макс сграбчи Кърджана за тила и, завъртайки се, го хвърли в коридора обратно в мелето.

Андрю скочи на крака. Усмивка, злата му усмивка се плъзна по лицето му, насочвайки пистолета си към Макс.

— Не!

Андрю дръпна спусъка. Изстрелът отекна в стаята, но куршумът полетя към тавана.

Мазилка се поръси над тях.

Тя се блъсна в гърдите на Макс и той я бутна зад себе си. Ръмжейки, той се хвърли към брат й, впивайки пръсти в гърлото му. Едно силно дръпване и главата на Андрю се изтърколи извън стаята.

О, господи! Тъмнина опита да проникне през осветената стая. Сара се залюля към стената. Макс се обърна почти като на забавен каданс, лицето му бе изкривено от чиста ярост.

— Ти скочи на пътя на куршума.

Сара примигна. Да, но куршумът я пропусна. Тъмнината победи и тя се свлече на пода, този път почти приветствайки безсъзнанието.

* * *

Когато се събуди, бе отново в хотелската стая, облечена в огромна, чиста тениска, чувствайки се в безопасност под завивките. В името на всичко свято. Трябваше да спре да припада. Протягайки се, дъхът заседна в гърлото й. Имаше още някой в стаята. Тя се обърна, виждайки Макс, изтегнат в един стол, да я наблюдава.

— Здравсти.

Една тъмна вежда се повдигна. Напрежението се излъчваше на талази от голямото му тяло. Бесен. Да, той бе истински бесен.

Тя се плъзна нагоре, докато гърбът й опря в таблата на леглото. Ръката й бе спокойна, когато отмести косата от лицето си.

— Взехте ли информацията от лабораторията?

— Да. А след това взривихме сградата... индустриален инцидент, в който брат ти е единствената жертва. Двамата учени, създали антипротеина, ще бъдат пренасочени към някоя от нашите лаборатории.

Искаше й се да изпита съжаление заради смъртта на Андрю, но не се получи.

— Кърджаните?

— Повечето са мъртви. Проклетият Ерик избяга, но без информацията, която търсеше.

Настана тишина. Вампирът чакаше.

Тя въздъхна. Да скочи пред пистолета беше тъпо, особено след като куршумите очевидно не нанаяваха кой знае колко Макс. И бе реагирала, без да се замисли. Очевидно им предстоеше да се скарат. Тя реши да изглежда силна от самото начало.

— Преживей го.

Тя не мислеше, че е възможно Макс да изглежда по-гневен, но се оказа, че греша.

Той се наведе напред умишлено бавно.

— Моля?

Нервните окончания в корема ѝ пламнаха за живот, но тя ги игнорира. Нямаше да му позволи да я плаши.

— Коя от двете думи те обърка?

— О, много добре разбрах думите, скъпа. — Нисък и копринен, гласът му вибрираше с тон, в който всяко умно момиче ще се вслуша. Едно умно момиче би избягало, чувайки този тон. Той се наведе още по-надолу. — Това, което ме обърква, е безотговорността към собствената ти безопасност, когато скочи на пътя на шибания куршум.

Нещо опасно блесна в очите му.

Куршумът дори не се бе доближил до нея. В момента Макс изглеждаше по-смъртоносен. Като умна жена, тя напълно разбираше противоположните сили, вилнеещи в нея... страх и гняв. Но се налагаше да пусне едната.

— Сама правя изборите си. — Гневът бе много по-лесен, отколкото страха.

— Ти моята половинка ли си? — Нежните му думи накараха света да спре да се върти.

За един кратък миг Сара не изпитваше никакви емоции, нямаше никакви мисли. И след това сърцето ѝ затуптя силно. Понякога истината, без значение дали има смисъл, или не, трябваше да бъде изречена.

— Да. — Тя го бе почувствала. Всъщност го знаеше. Раменете ѝ се изпънаха назад. — Но няма да се хвърлям веднага с обещания да сме заедно до края на живота си. Ще се срещаме. Или, имайки предвид възрастта ти, ще ме ухажваш.

— Молил ли съм те за обещания да бъдем заедно до края на живота си?

Буца заседна в стомаха ѝ. Тя вирна брадичка.

— Не — заяви и стисна завивката на леглото.

Той посегна напред и разтвори пръстите ѝ, притискайки ръцете ѝ между своите.

— Съгласен съм за срещите. За ухажването. Това, с което не съм съгласен, това, което никога няма да правиш отново, е да се поставяш на пътя на куршум. Никога. — Погледът му заключи нейния. — Аз съм лесен за разбиране мъж, скъпа. Но имам граница и ти я прекрочи. Гледай никога повече да не я пресичаш.

Той адски добре умееше да отправя предупреждения. Много жалко, че не можеше да се вслушва в предупреждения.

— Това ли е, което правиш? Имам предвид, да защитаващ всички?

— Да. И най-вече теб. — Ръцете му се отпуснаха леко.

— Не.

Хватката му около нея се стегна.

— Не искаш да стигаш дотам, милая.

— Аз вече съм там, Макс. Разбирам работата ти, импулса ти да пазиш и защитаващ. Уважавам това. Но аз съм половинката ти, и макар да ти предстои да разбереш този факт, ако стана твоя половинка наистина, аз също ще те защитавам.

— Ти си моята половинка. — Думите звучаха повече като заплаха, отколкото като твърдение. — И като такава ще правиш това, което ти кажа аз. — Той бе така решителен, истински мъж.

И все пак бе някак сладък.

— Съжалявам, вампире. Няма да стане.

Той се раздвижи с невероятна бързина. Силни ръце сграбчиха нейните, измъквайки я от леглото. Той направи крачка и тя се оказа с дупе, притиснато към студена стена, а краката ѝ, разтворени от мускулестите му бедра.

Зениците ѝ се разшириха.

— Макс!

Решителност стягаше челюстта му.

— Изглежда имаме проблем, Сара.

Желание се плъзна през нея и коленете ѝ омекнаха. Тя се притисна срещу очевидната издутина на дънките му. Тръпки на удоволствие преминаха през женствеността ѝ, запалвайки нервните ѝ окончания за живот.

— Може би трябва да спрем да говорим.

Самоконтрол... трябваше ѝ малко самоконтрол, за да продължи да се търка в него като котка пред печка.

— В момента си адски смела, скъпа. — Предупреждение изпълваше всяка негова дума, докато желанието блестеше в очите му.

Тя се усмихна, захвърляйки претенциите си заедно със защитите си. Оставяйки чувствата си разголени.

Той примигна веднъж, след това втори път. Обезоръжен.

— Сара.

— Обичам те, Макс. — Забрави за рационалността. Забрави за времето. Когато я държеше, тези думи значеха всичко. Този мъж ѝ принадлежеше. — Ще те задържа.

Задоволство блесна на лицето му. Арогантност вдигна силната му челюст.

— Не ми приличаш на човек, който вярва в любовта от пръв поглед.

— Не съм. — Тя сложи длани на широките му рамене, разтваряйки пръсти. Мускулите се свиха под кожата ѝ. — Но вярвам в теб — В това, за бъдещето, тя се доверяваше както на инстинктите, така и на чувствата си. Като интелигентна жена нямаше никакъв начин да му позволи да си тръгне.

— Любовта от пръв поглед съществува. — Бавно, с умисъл, той посегна надолу и издърпа тениската през главата ѝ.

Хладен въздух премина през кожата ѝ, карайки зърната ѝ да настръхнат. Тениската полетя към пода.

— Първият път, в който видях снимката ти, сякаш някой ме удари в гърдите. — Погледът му се спусна надолу. — Оттогава се разкъсвам между желанието да те целуна и това да те напляскам, за да се научиш да ме слушаш. — Погледът му стана опасен. — Мисля, че ще имаме време и за двете, докато те ухажвам.

Част от задачите ѝ по време на периода по ухажването щеше да бъде да завлече вампира си в сегашния век. Тя игнорира гъделичкането на съмнението по тила ѝ. Колко трудно можеше да бъде?

— Наистина трябва да спреш да ме заплашваш.

Гласът ѝ бе прекалено задъхан. И почти бе останала без сили.

— Скъпа, аз никога не заплашвам. — Той прокара ръката си през косата ѝ, задържайки я на място.

Тя се опита да се измъкне и не бе изненадана, когато не успя дори да помръдне. Огън премина през скалпа ѝ при доказването на доминантността му. Е, щом искаше да играят така. Бавно и умишлено езикът ѝ облиза устните ѝ.

— Е, ухажвай ме, Макс.

Изражението му се промени. Масивните му рамене се отпуснаха. Контрол премина през твърдото му лице.

— Никакъв проблем.

Решителността в думите му я накара да застине.

— Това, което имах предвид...

Твърда и гореща устата му се притисна към нейната. Той се тласна дълбоко, преплитайки езика си с нея, имитирайки тласъци. Едната му ръка стисна дупето ѝ, притискайки я към твърдите очертания на ерекцията му. Другата му ръка издърпа главата ѝ поназад.

Той прекъсна целувката и тя простена тихо.

— Тази нощ много пъти ще издаваш този звук, скъпа. — Въздухът повдигна косата ѝ, когато той се завъртя, слагайки я да легне на леглото с крака, висящи от края на леглото. — И започваме още сега.

ГЛАВА 10

Сърцето на Макс блъскаше в ушите му. Не можеше да откъсне поглед от перфектната жена на леглото. Неговата половинка. Прекрасна руменина покриваше гърдите ѝ, разпространявайки се нагоре към бледите ѝ бузи. Любов и нотка на несигурност блестяха в шоколадовите ѝ очи. Това бе точно онова, което искаше да види. Нуждаеше се от любовта, а несигурността щеше да я накара да се замисли два пъти, преди следващия път да скочи на пътя на куршума. Жената имаше да учи много.

Той нямаше намерение да бъде задник, който я командори непрестанно. Но в редките моменти, когато дадеше заповед, която бе нужна за безопасността ѝ, тя най-добре да се вслуша в него. И нямаше по-добро място от спалнята, за да започнат с това.

— Разтвори краката си.

Интерес изпълни удивителните ѝ очи, последвани от... да... това беше предизвикателство.

Членът му се втвърди като камък, заплашвайки да разкъса дънките му. Гласът му стана нисък, като в моментите, в които тренира младите вампири.

— Веднага.

Възклицание се изтръгна от нея. Тя застина за миг, преди да направи това, което ѝ бе наредил. Бе влажна. Той позволи на изражението му да потъмнее като това, което използваше, когато младите вампири отказваха да го слушат.

— По-широко.

Лека тръпка премина през тялото ѝ. И все пак, фокусирана върху него, тя разтвори крака по-широко.

— Добро момиче. — Навеждайки се надолу, той сведе глава към едва прикрития ѝ клитор.

Звукът, който издаде, бе като на задушаваща се котка. Той едва пребори усмивката си, докато правеше планове.

— Не този звук бих искал да чуя, скъпа. — Той се наведе надолу, за да я вкуси. — Дори за секунда не си помисляй, че няма да те завържа.

Бедрата ѝ потрепериха. Между тях потече влага.

О, да. Неговата жена не бе опитвала всичко. Плъзвайки ръце по кожата ѝ, той се наведе напред, за да я вкуси и изкуши. Измъчваше я с език и с пръсти, изтръгвайки от нея серия от стонове, преди да обвие устни около клитора.

Тя застина, извивайки гръбнак.

Леко стенейки, той я засмука.

Тя проплака, вълни преминаха под дланите и устните му, когато тя свърши. Той пъкна два пръста в нея, предизвиквайки втори, посилен оргазъм.

Господи. Тя бе перфектна. Той я замилва нежно, докато тялото ѝ се успокои. С бързи движения смъкна тениската и дънките си, хвърляйки ги на пода. Половинката му се бе изтегнала на леглото с лениво задоволство в погледа ѝ и красива усмивка на лицето ѝ.

Сърцето ѝ туптеше невероятно силно.

Погледът ѝ се плъзна по тялото му. Дъхът ѝ секна, щом стигна до члена му.

— Уау!

Интерес и учудване изпълниха очите ѝ и тя седна, за да го улови, а пръстите ѝ не бяха достатъчно дълги, че като го обгърне, да се докоснат.

Бавно, почти колебливо, тя се наведе напред, прокарайки езика си по връхчето.

Огън лумна в тестисите му. Исусе!

— Ох — затваряйки очи, тя въздъхна, плъзгайки устни около него.

Горещината на устните ѝ бе феноменална. Макс си пое дълбоко дъх. Тогава жената пое още от него, стенейки тихо от удоволствие. Тя преглътна.

Кръвта забуча в ушите му. Контролът му се скъса като гумен ластик. Ръцете му сграбчиха нейните и той я завъртя, слагайки я на ръце и колене. Дланите му сграбчиха бедрата ѝ и той се потопи в нея с един силен тласък.

Тя застина за миг, преди да се успокои.

— О, Макс!

Вътрешните ѝ стени се стегнаха около него, изпращайки огнени искри по нервните ѝ окончания.

Удоволствие, прекалено интензивно, премина през члена му, сковавайки гръбнака му. Бързо и силно той започна да се тласка в нея. Какъвто и примитивен звяр да живееше вътре в него, сега излезе на повърхността. Първичната нужда да я притежава, да е неин господар накара резците му да се удължат.

Тестисите му се удряха в кожата ѝ, но звукът почти не се долавяше заради шумното им дишане. По-бързо. По-силно. Повече.

Той се нуждаеше от повече.

Навеждайки тялото си над нейното, той я притисна под себе си. Тя изви гръб към него, посрещайки всеки тласък, стенойки отчаяно.

Той посегна под нея, разтвори длан под гърдите ѝ и я дръпна, за да го посрещне. Контролирайки я. Нажежен до бяло огън се спусна по гръбнака му, лава лумна в тестисите му. Рационалността изчезна от ума му. Обзе го сурова, чиста нужда. Усещайки отчаяната нужда за оргазъм да се надига в тялото ѝ, той насочи свободната си ръка към клитора ѝ и го потърка.

Тя изплака, изви гръб към него, а оргазмът заля тялото ѝ, докато стягаше мускулите си около ерекцията му.

Сякаш нокти се забиха в члена му със сила, която спусна червена пелена пред погледа му. Инстинктът го накара да впие резците си в шията ѝ.

Кръв.

Сладка като слънце изпълни устата, душата му. Той изригна толкова мощно, че сякаш времето спря. За няколко секунди целият свят се стесни в тази малка жена. След това се завърна със силен рев.

Той се обвърза с нея.

* * *

— Обичам те, милая. — Той я притисна силно към тялото си, където можеше да я държи в безопасност. Завинаги.

— И аз те обичам — промърмори тя, сгушвайки дупето си поблизо към него.

Членът му отново се събуди за живот.

— Ъм, трябва да поговорим.

— По-късно. Сега спи.

— Не. — Той я претърколи под себе си, балансирайки теглото си, като се подпря на лакти.

Тя отвори очи и го погледна. Веселие се надигна в него и той едва сдържа усмивката си. Тя приличаше на кисело котенце. Но след миг той стана пак сериозен.

— Обвързах се с теб.

Сънят бавно изчезна от погледа ѝ.

— Какво? — Тя докосна шията си, където двете дупчици вече се бяха затворили, но контурите на захапката му щяха да останат завинаги. — Ти ме ухапа.

— Да. — Не беше редно да изпитва толкова силно удоволствие от това.

Тя се задъха. Леко смръщване изви веждите ѝ.

— И сега съм безсмъртна?

— Ами, скоро ще бъдеш. Но ние не сме напълно безсмъртни. Можем да умрем от обезглавяване. — Без да се споменава какво можеше да ѝ причини проклетия вирус. — Съжалявам.

— Ами — тя плъзна и двете си ръце, обгръщайки раменете му, — мислех, че ще стигнем до частта с обвързването след срещите и ухажването. Но така или иначе правим всичко на обратно, тъй че, какво пък.

Той поклати глава, мислейки си, че тя просто не разбира.

— И не си сърдита?

— Не. — Пакостлива усмивка изви подпухналите ѝ от целувките му устни. — Харесва ми идеята да бъда безсмъртна. Звучи много яко. Освен това те обичам. Обаче още държа на частта с ухажването.

— И ще я получиш. — Никога не бе разбирал жените. Но, по дяволите, обичаше я.

Дъхът ѝ секна.

— Хей! Сега, след като сме обвързани, дарбата ми ще може ли да те нарита? Имам предвид, дали ще съм способна да виждам картини от предмети, които си докоснал?

— Вероятно. — Ако това я правеше щастлива, щеше да докосва каквото пожелае. — Всъщност, след като хромозомните ти двойки се

променят, ще почувстваш още много промени.

— Уау! Много промени, а? — Интересът накара устните ѝ да се извият замислено.

Планът, който бе намислил, сега имаше още по-голямо значение. Надяваше се, че тя ще се съгласи доброволно и няма да се налага да я принуждава да идва с него в щаба. Макар че би направил каквото е нужно.

— И като говорим за промени, мислех си нещо.

— Това звучи плашещо. — Малките ѝ ръце милваха раменете му.

— Да. Ами, не можеш да се върнеш към работата си като учител, нали?

— Не — тъжно заяви тя. — Макар лекарят да каза, че не съм луда, сигурна съм, че училището няма да ме наеме. Може би въобще никое училище не би ме наело.

Макс задържа изражението си безизразно, докато обмисляше вариантите. Той определено не бе квалифициран за това, което на нея ѝ идваше отвътре... това, което бе призвана да работи... да преподава.

— Ами, случайно там, където живея, има свободна позиция за учител. Скоро ще имаме много животинчета.

Тя се засмя.

— Децата не са толкова зле, Макс. Боже!

Той се намръщи.

— Не. Истински животни. Шифтъри. Главно планински лъвове, но може и някои вълци.

Ръцете ѝ застинаха.

— Шифтъри? Като онези хора по канала за фантастика, които се превръщат в животни?

— Да. И сега, след като някои от нас си взимат половинки, ще дойдат и вампирски деца. — Имаха нужда от квалифициран учител. Трябваше да обсъди плана си с Дейдж, но приятелят му щеше да се съгласи. Все пак те бяха семейство. — Освен това ще учиш и Джейни, която е човек.

— О! — Усмивка изви устните на Сара. — Там, където живееш, изглежда идеалното място, където да се срещаме. Където да ме ухажваш.

Изпълни го облекчение. Щеше да му е много неприятно да я отвлече два пъти за една седмица. Той я завъртя така, че да се сгуши в

нея.

— Обичам те, Сара.

— Виждаш ли какво може да направи един добър план и компромис? Все още има надежда за теб. — Тя се сгуши в него с лека въздишка. — И аз те обичам, Макс.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.